75 років Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303 434-0237 434-0807 УНСоюзу: 435-8740 — Тел. з Ню Йорку: — BArcly 7-4125 УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXV. Ч. 62. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 2-го КВІТНЯ 1968 ЦЕНТІВ 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, APRIL 2, 1968 No. 62. VOL. LXXV.

ПРЕЗИДЕНТ ДЖАНСОН ВІДМОВЛЯЄТЬСЯ ВІД КАНДИДАТУРИ НА ПЕРЕВИБІР; НАКАЗАВ ПРИПИНИТИ БОМБАРДУВАННЯ ПІВНІЧНОГО В'ЄТНАМУ ТА ЗАКЛИКАЄ ДО ПЕРЕГОВОРІВ, ПРОПОНУЮЧИ ПОСЕРЕДНИЦТВО АНГЛІЇ І СССР

ВІДМОВА ВІД КАНДИДАТУРИ — НЕСПОДІВАНКА ДЛЯ ВСІХ

Вашингтон. — Президент Линдон Б. Джансон в неділю 31-го березня повідомив американський нарід в телевізійній промові, що він „не буде старатися ані не прийме номінації на президента від Демократичної Партії". Пізніше, він на пресовій конференції в Білому Домі заявив, що його рішення „непохитне". Джансон сказав у телевізійній промові, що не можна витрачати в партійній боротьбі те, що американський нарід здобув завдяки своїй єдності. І тому Джансон вирішив, щоб справу президентури не вмішувати в партійну боротьбу. Коли Президент заявляв, що не старатиметься про перевибір, то мав сльози на очах. Його заява викликала глибоке здивування між політиками в цій країні і в цілому світі. Ніхто не сподівався цього від Президента, але його пресовий секретар Джордж Крістіян повідомив після промови Президента, що Л. Б. Джансон мав в кишені заяву про те, що не буде кандидувати вже 17-го січня, коли в Конгресі виголошував промову про Стан Унії. Президент не хотів вчасно це повідомляти про те, що не старатиметься про перевибір тому, щоб Конгрес із більшим респектом ставився до його законопроєктів. Пресовий секретар заявив, що Президент після скінчення урядування в Білому Домі 20-го січня 1969-го року „віде туди, звідки прибув — до Тексасу". Про своє рішення Президент сказав таке: „Під час цілої моєї публічної кар'єри я керувався особистою філософією, що я є вільною людиною, американцем, публічним працівником і членом моєї партії, і тільки в такому порядку я оцінював справи. Я завжди ставив єдність наперед понад партійне розбиття коли я працював 37 років для народу — спершу як конґресмен, як сенатор, як віце-президент і тепер Президент". Віце-президент Гюберт Гомфрі заявив, що він знав про те, що Президент не старатиметься про перевибір. Теперішні кандидати на президента з обидвох партій висловили найглибше здивування з приводу рішення Джансона. Вони відмовилися скласти якінебудь заяви, бо не знали, що сказати. Сенатор демократ Кеннеді заявив журналістам, що він виявить свою думку на пресовій конференції, що заповіджена була на понеділок 1-го квітня. Колишній віце-президент Р. М. Ніксон сказав, що мусить докладно вивчити заяву Президента і тоді займе до неї становище. Ніксон сказав, що в цьогорічній виборчій кампанії багато несподіванок, резиґнації губернаторів Ромні і Рокефеллера і тепер заяви Джансона про те, що не буде кандидувати. Ніксон сказав про себе: „Я і надалі стараюся здобути номінацію".

Ніксон заявляє, що він навіть не мріяв ще раз кандидувати

Ню Йорк. — Колишній віце-президент Ричард М. Ніксон після заяви губернатора Нелсона А. Рокефеллера про некандидатуру являється тепер єдиним республіканським кандидатом, який легко може здобути номінацію на президента, бо не має жадного протикандидата. Він сам знає, що не є виключена можливість, що Конвенція може найменувати Н. Рокефеллера, хоч він не кандидує. Та покищо Ніксон свідомий того, що він єдиний республіканець кандидат і що йому не важко буде здобути номінацію, коли зможе здобути прихильність провідників Республіканської Партії, бо виборці цієї партії його масово підтримують на передвиборчих зібраннях. Після 1962-го року Ніксон був „мертвий" політик, він програв вибори в Каліфорнії і губернатором став демократ Бравн. Прибувши до стейту Ню Йорк, Ніксон не мав жадних впливів і прихильників і здавалося, що скінчилася його політична кар'єра після двох програних виборів. Та він в 1964 р. вів завзяту виборчу кампанію для кандидатів своєї партії і допоміг виграти вибори 55-ом конґресменам, 10-сенаторам і 10-ом губернаторам. Він часто виїжджав за кордон і був двічі на Далекому Сході та знає тамошні політичні відносини. Ніксон заявляє, що до його „відродження" на політичному полі спричинилося те, що партія не мала проводу після програної Голдвотера.

Домагаються зміни іміґраційного закону, що обов'язує від 1-го липня

Ню Йорк. — В готелі Волдорф - Асторія відбулися 29-го березня збори Американської Конференції в справі іміґрації і промадянства, на якій промовляв голова Палатної Правничої Підкомісії в справах іміґрації та громадянства конґресмен демократ із Огайо Майкел А. Фіґен. В конференції взял участь понад 400 осіб, між якими були федеральні урядовці, члени закордонних консулятів та представники на цій Конференції більше як 90 організацій, що займаються справою іміґрації. Конґресмен Фіґен заявив, що ним очолювана Підкомісія почне переслухання в середу 3-го квітня, на яких зізнаватимуть представники Державного Департаменту Департаментів Справедливости і Праці в справі того, як треба здійснювати іміґраційний закон із 1965-го року, який вповні буде обов'язувати від 1-го липня 1968-го року. Цей закон касує зовсім державні квоти, які були в давньому законі, і які дозволяли прибувати до ЗСА у великому числі еміґрантам з Ірляндії, Великої Британії, Німеччини та зі скандинавських держав. З Італії, Греції, Портуґалії та азійських держав число іміґрантів було дуже мале. Скасування квот збільшує число іміґрантів із цих, досі упосліджених держав. Упривілейовані старим законом держави домагаються зміни нового закону.

Президент Линдон Б. Джансон

ПРИПИНЕНО БОМБАРДУВАННЯ ПІВНІЧНОГО В'ЄТНАМУ

Вашингтон. — Президент Джансон на початку своєї промови в неділю, 31-го березня повідомив, що він наказав припинити бобардування Північного В'єтнаму літаками й корабельною артилерією, за винятком смуги безпосередньо на північ від здемілітаризованої зони, що є тереном зосереджування північно-в'єтнамських реґулярних військ для безпосередніх бойових дій проти південно-в'єтнамських і американських збройних сил. Президент заявив, що він не може припинити все без винятку бомбардування, бо це значно збільшило б загрозу для наземних воєнних дій. Однак звуження бомбардування Північного В'єтнаму охоплює 90 відсотків тамошнього населення та, зокрема, всі більші міста й центри харчової продукції. Президент повторив попередні заклики до миру та звернувся з безпосереднім закликом до президента Північного В'єтнаму Го Чі Міня, щоб той прийняв запропоновані передумови замирення: приступлення до мирових ділових переговорів негайно після припинення всякого летунського бомбардування. Президент повторив готовість Америки відкликати всі свої збройні сили з Південного В'єтнаму, якщо й Північний В'єтнам відкличе відтіль свої війська, щоб уможливити південно-в'єтнамському народові свобідно й без ніякого натиску з-зовні самому вирішити свою долю. Водночас Президент звапелював також до СССР і Британії, як спонзорів Женевської конференції з 1954 р. — скликати знову таку конференцію, при чому американськими уповноваженими на такій конференції будуть Аверелл Гарриман і теперішній амбасадор ЗСА в Москві Льовеллин Томпсон. У тій справі повинні співдіяти Об'єднані Нації. Президент висловив глибоке переконання, що на Півдні Азії настане мир і що вможливить його особливо активна американська дія у В'єтнамі. Президент повторив давню свою заяву про готовість Америки співпрацювати над господарською відбудовою цілого В'єтнаму, включно з Північним, та взагалі над співпрацею в економічно фінансовій ділянці з Південною Азією. Водночас през. Джансон прославляв зусилля південно-в'єтнамського народу і його державної армії. Він звернув увагу, що так звана новорічна офензива комуністів не принесла їм бажаних вислідів, бо не заламався існуючий державний провід в Південному В'єтнамі ані не прийшло сподіване загальне повстання проти нього й комуністи не зуміли втриматися ні в одному з понад 30-ти міст, що їх заатакували були й частинно на короткий час захопили. Від 1 березня почали покликувати у Південному В'єтнамі 19-тирічних юнаків до війська, а від 1 травня покликуватимуть 18-річних. В останньому місяці 10.000 південно-в'єтнамських добровольців зголосилось до війська. Щодо збільшення американського війська у В'єтнамі, то додатково вислано літаками 11.000 морських піхотинців і летунів, а доповнення їх допоміжними частинами охопить ще дальших 13.500 вояків, — це все понад визначену раніше цифру 525.000. Південно-в'єтнамська армія зросте на дальших 135.000 вояків, що їх вивінує Америка, до суми круглo 800.000 вояків. Джансон заявив, що Північний В'єтнам повинен здати собі справу, що збройною силою він ніколи тієї альянтської сили не переможе й Південного В'єтнаму собі не підкорить.

Відбулася конференція в справах міжнародної розрахункової системи

Стокгольм. — У суботу й неділю 30 і 31 березня ц.р. відбулася у Стокгольні надзвичайно важлива конференція у монетарних справах, що стосуються міжнародних розрахунків і торговельних взаємин. У тій конференції взяли участь міністри фінансів і директори державних банків З'єднаних Стейтів Америки, Канади, Британії, Франції, Західньої Німеччини, Італії, Бельґії, Голляндії, Швеції і Японії, себто так званої „великої десятки", що своїми капіталовкладами становлять ядро Міжнародного Монетарного Фонду. Приявними були теж директор Міжнародного Монетарного Фонду, президент Швайцарського державного банку, генеральний секретар Організації для економічної співпраці й розвитку при ОН, себто так званого Світового Банку й генеральний директор Банку для міжнародного домовлення.

Х. КОНҐРЕС УККА ВІДБУДЕТЬСЯ 9-12 ЖОВТНЯ 1969 В НЮ ЙОРКУ

ЦЬОГО РОКУ У ВАШИНҐТОНІ ВІДБУДЕТЬСЯ 28 КВІТНЯ ВЕЛИКА МАНІФЕСТАЦІЯ В ОБОРОНІ ЛЮДСЬКИХ ПРАВ, А 1 ЧЕРВНЯ МАНІФЕСТАЦІЯ І БЕНКЕТ З НАГОДИ 50-РІЧЧЯ ПРОГОЛОШЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ.

Ню Йорк. — Десятий Конґрес Американських Українців відбудеться в днях від 9 до 12-го жовтня наступного, 1969-го року, в готелі Валдорф Асторія в Ню Йорку, а цього року в неділю, 28-го квітня, відбудеться у Вашинґтоні велика маніфестація в обороні людських прав, а в суботу, 1-го червня, буде там маніфестація і бенкет з нагоди 50-річчя проголошення української державної незалежности і суверенности. Рішення в цій справі винесла Екзекутива Українського Конґресового Комітету на своїх нарадах, що відбулися тут минулої п'ятниці, 30-го березня. Наради відкрив і ними проводив екзекутивний віце-президент УККА Йосип Лисогір. Після формальностей, д-р Володимир Галан коротко поінформував Екзекутиву про свої недавні відвідини в країнах Південної Америки, зокрема в Бразилії та Арґентині, про свої зустрічі з провідними діячами місцевих українських громад та про свої спостереження щодо їхнього життя і кращого наладнання праці і співпраці між ними й українцями в ЗСА.

Проф. Р. Смаль-Стоцький — голова Політичної Ради УККА

Президент УККА проф. Л. Добрянський попередив свій звіт повідомленням, що він скористав із свого статутового права та найменував на голову Політичної Ради УККА проф. Романа Смаль-Стоцького, на місце п. Антона Батюка, який з того становища уступив.

Маніфестація і бенкет у Вашинґтоні

В дальшому проф. Л. Добрянський поінформував про заходи для влаштування відповідної маніфестації і бенкету у Вашинґтоні 1-го червня ц. р. з нагоди 50-річчя відновлення української державної незалежности, подаючи намічену програму імпрез. Ці імпрези були запляновані вже раніше, але в міжчасі виникла ще справа людських прав у зв'язку з новими документами про брутальне заперечування тих прав в Україні та у зв'язку з Роком Людських Прав і конференції Об'єднаних Націй в цій справі в Тегерані, яка починається 22-го квітня і триватиме три тижні. У зв'язку з цим президія Секретаріяту Світового Конґресу Вільних Українців проголосила заклик, щоб 28-го квітня ц. р. по всіх українських громадах у вільному світі відбути відповідні демонстрації в обороні людських прав для українського народу та щоб з цих демонстрацій масово висилати до Тегерану відповідні листи й телеграми. Мавши це на увазі, Екзекутива УККА вже на попередніх своїх нарадах створила відповідну комісію та звернулася із закликом до всіх українських громад в ЗСА, щоб 28-го квітня відбули такі демонстрації, заплянувавши рівночасно таку центрально-крайову маніфестацію в Вашинґтоні. Над цими справами відбулася дебата і, обміркувавши всі можливості, вирішено відбути обидві ці імпрези — маніфестацію в обороні людських прав та маніфестацію і бенкет з нагоди 50-річчя відновлення Української Державности згідно з пляном, себто першу 28-го квітня і другу 1-го червня. Подробиці і точні програми обидвох імпрез будуть вкоротці проголошені.

Створено Крайову Виховну Раду

В дальшому Екзекутива УККА прийняла до відома та затвердила створення Української Краєвої Виховної Ради. Пропозицію на створення такої Ради дала Шкільна Рада УККА та Координаційний Комітет Українських Центральних Молодечих Організацій. Рішено також створити окрему Комісію для співпраці з Ієрархами Українських Церков. Її персональний склад буде встановлений на чергових нарадах Екзекутиви УККА, що відбудуться в першу п'ятницю травня ц. р.

Брежнєв погрожує репресіями „ренеґатам, націоналістам і ревізіоністам"

Москва. — Генеральний секретар компартії СССР Леонід Брежнєв промовляв в минулу п'ятницю до місцевих большевиків і використа ту нагоду для лайок і погроз проти інтелектуалів і всіх тих, які вимагають більше свободи. Він лаяв їх „ренеґатами" та „ревізіоністами" з нахилами до „націоналізму", при чому називав їх „незрілими" настільки, що вони не всилі опертись ідеологічній пропаґанді закордонних „імперіялістів-капіталістів". Він повторив давні заяви Хрущова, що в ідеологічній площині не може бути ніяких компромісів і „співіснування". Хоча Брежнєв не назвав за іменем Чехословаччини ні Польщі, проте було очевидне, що він говорить однаково на адресу бажаючих більшої волі совєтських громадян, як і чеських комуністів, що прийняли демократизаційний курс, та польських студентів. „Ренеґати не можуть сподіватися безкарности" — кричав Брежнєв. Він таврував теж „ідеологічно й артистично недозрілі твори" літератури й мистецтва та ставив за приклад до наслідування — Максима Горкого, що його сторіччя народин святковано у Москві 28 березня ц.р.

Д-Р ОЛЕКСАНДЕР ТИСОВСЬКИЙ-ДРОТ, ОСНОВНИК ПЛАСТУ, ПОМЕР У ВІДНІ

Д-р Ол. Тисовський-Дрот

Відень, Австрія. — В п'ятницю 29 березня ц.р. о год. 10-ій ранку тут помер у лікарні на 82-ому році життя видатний український педагог, організатор і виховник молоді, основник й ідеолог Українського Пласту — д-р Олександер Тисовський, відомий широко серед громадянства і пластунів під псевдонімом ДРОТ.

Проф. д-р О. Тисовський народився у Львові 9 серпня 1886 року, як син професора фізики та математики. Після докторату із зоології почав з 1911 року працювати в Академічній Гімназії у Львові, зацікавлюючись відразу проблемами виховання молоді. Разом із проф. І. Боберським підготовляє підручник руханки і рівночасно познайомлюється із ідеями англійського скавтінґу та його основником Бейден Повеллом. Захопившись думкою перещепити ідеї скавтінґу на український ґрунт, видає перший підручник „Пласт" і починає закладати перші гуртки пластунів. З цього часу стоїть безперервно в осередку пластової праці і продовжає її після закінчення першої світової війни. В 1921 р. підготовляє і видає перший український підручник пластування „Життя в Пласті", який став підставою пластової системи самовиховання. Він був також автором пластового гимну, пластової присяги та закону.

Після розв'язання Пласту в 1930 році перебував далі у контакті з пластунами, а по закінченні другої світової війни, переселений до Австрії, негайно включається живо у віднову пластової організації, вдержуючи тісний зв'язок із Начальним Пластуном проф. Северином Левицьким, та цілим пластовим проводом. На запрошення пластового проводу Дрот приїжджає до ЗСА та Канади на святкування 45-річчя Українського Пласту в 1957 році, і перебуває тут два місяці, беручи участь у всіх святкуваннях. В 1966 році ціла пластова організація відзначала 80-річчя свого основника з окремими урочистостями для Ювілята на терені Німеччини і тамошніх пластових таборів. До останніх тижнів перед своєю смертю д-р Тисовський, не зважаючи на похилий вік, втримував зв'язки із пластовими проводам у вільному світі, своїми близькими друзями і членами 1-го Куреня Українського Пластового Сеньйорату, до якого належав. Із нагоди Різдва Христового переслав пластовим провідникам і друзям сердечного листа, а передбачаючи неминуче в останніх тижнях передав своє прощання усім пластунам.

Ред. В. Качмар обраний на голову Т-ва за Патріярхальний Устрій Української Католицької Церкви

Ню Йорк. — В суботу, 30-го березня 968, тут в готелі Пен Ґарден відбулися річні збори Товариства за Патріярхальний Устрій Української Католицької Церкви, в результаті яких на голову Т-ва обрано ред. Василя Качмара. На почесного голову Т-ва був обраний всч. о. Володимир Білинський. До нової Управи, крім згаданих, були обрані: д-р С. Бережницька й пані інж. Н. Колтунюк — містоголови, д-р О. Ничка — секретар, дир. Я. Пастушенко — скарбник та д-р Н. Бих, мґр Я. Щербанюк і п. Іван Галів — члени Управи. Контрольна Комісія: В. Пасічняк, д-р Я. Кривяк та інж. Б. Козак. На збори надіслали свої привітання та побажання успіхів Верховний Архиєпископ і Кардинал Блаженніший Йосиф Сліпий та Архиєпископ ВПреосв. Іван Бучко.

ВИСТАВКА КАРТИН В. СВИРИДЕНКА

Мейсілон, Огайо. — Від 1 до 3 квітня в ґалерії музею Мейсілон на 212 Лінкольн авеню Схід триватиме виставка уродженця м. Слав'янську в Україні в 1942 р., випускника стейтового Кентського університету, маляра В. Свириденка, який постійно живе в Клівленді і викладає малярство в Міській Школі.

„Тризуб" переміг професійну дружину „Бейс" з Балтимору

Філядельфія, 31-го березня. — „Тризуб" здобув другу престижеву перемогу у товариських змаганнях з професійними футболістами цим разом над дружиною „Бейс" з Балтимору з рахунком 1 : 0. Одинокі ворота зустрічі стрілив на 42-ій хвилині Полита. Цим завзятим змаганням на високому рівні між чотирикратним чемпіоном ЗСА „Тризубом" і мистцем Східньої Дивізії новоствореної професійної ліги „Бейс" приглядалося понад 2.000 осіб.

„Н.Й. Дженералс", професійна дружина, яку переміг тиждень раніше „Тризуб" з рахунком 1 : 0, закінчила нерішеною 2 : 2 минулонедільну зустріч із Збірною Німецько - Американського Футбольного Союзу на стадіоні Рандалс Айленд в Ню Йорку.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Ict. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Подув волі в царстві комуни

Увесь світ з найбільшим зацікавленням стежить за подіями, які відбуваються в комуністичних країнах Середньої і Східньої Европи, головно в Чехо - Словаччині. У боротьбі всередині чеської комуністичної партії перемогли речники, так би мовити, ліберальної течії. „Самому" Брежнєву, який з цією ціллю їздив до Праги, не вдалося врятувати протеґованого Москвою Антоніна Новотного, якого „вичистили" спершу з посту генерального секретаря партії, а незабаром після того і з посту репрезентаційного президента республіки. Скасовано пресову цензуру, дозволено публічну критику партійних „помилок", дозволено багато іншого такого, про що годі було й подумати ще який місяць тому. Чеська преса кепкує, що совєтські радіо й газети інформують своїх громадян куди більше про те, що діється в Африці, аніж про дійсність у Середній Европі; партійний офіціоз „Руде Право" одверто закликає уряд перевірити становище супроти Західньої Німеччини, дармащо власне це найболючіше питання Москви й Східнього Берліну, які не хочуть допустити до покращання взаємин між Прагою і Бонном; чеський міністер закордонних справ складає на руки східньонімецького амбасадора формальний протест проти втручання Східньої Німеччини у внутрішні справи Чехо - Словаччини...

Очевидно, в Москві ставляться до того процесу демократизації в ЧСР з острахом і ворожістю, хоч назверх кремлівські володарі воліють покищо обмежуватися пропаґандою „соціялістичної єдности" і лише за кулісами нацьковують Вальтера Ульбріхта, Владислава Ґомулку й Яноша Кадара проти чеського „ревізіонізму". Але, наприклад, юґославські кореспонденти широко й з таким неприхованим захопленням повідомляли про події в Чехо-Словаччині, що юґословський амбасадор у Празі вважав за потрібне звернути їм увагу на те, щоб стишили свій ентузіязм. Румунські комуністи надзвичайно раді, що несподівано дістали союзника у проповідуванні незалежности державної політики кожної „соціялістичної" країни від „будь - чийого", себто московського, диктату.

Невідомо, як далеко зайде цей процес демократизації режиму в ЧСР і чим він скінчиться. Самі чеські лідери здають собі, мабуть, справу з конечности поводитись обережно, щоб не спровокувати Москви на такого роду брутальний акт, як марш совєтських танків проти Будапешту в 1956 році. Побоюючись подібного „приязного" акту збоку союзних совєтських, східньнімецьких і польських військ — новий генеральний секретар чеської компартії Александер Дубчек рішуче спротивився ідеї переведення на терені Чехо - Словаччини військових маневрів держав так званого Варшавського пакту, себто СССР і його европейських сателітів. Щоб заспокоїти Москву, що закордонна політика ЧСР не зміниться, обрано на нового президента ЧСР генерала Людвіка Свободу, який був командувачем чеського війська в рамах совєтських збройних сил у другій світовій війні, отож ніби явного приятеля Москви. Алеж усі чехи — це неначе традиційні русофіли. Тільки це русофільство дізнало важкого удару, коли спец від державних переворотів Валеріян Зорін провів у лютому 1948 р. в Празі такий „мирний" переворот, що президент Едвард Бенеш „погодився" під загрозою совєтських танків на іменування комуністичного прем'єра Клемента Ґоттвальда, а коли міністер закордонних справ Ян Масарик, син творця новітньої вільної Чехо - Словаччини Томи Масарика, не хотів зректися свого становища, то йому допомогли покінчити „самогубством". Тепер у Празі відбулися маніфестації на честь Томи і Яна Масариків та Едварда Бенеша...

Подув волі у ЧСР іде під прапорами комунізму, але невідомо, чи чехам вдасться створити у себе націонал - комуністичну систему. Польські студенти демонструють теж радше проти Москви, як проти комунізму, бож уряд Ґомулки заборонив ставити в театрі драматичну поему „Дзяди" Адама Міцкевіча за їх протиросійський характер. Владислав Ґомулка завернув із свого первісного демократизаційного курсу, але й він не зважується називати демонструючих студентів ревізіоністами і наказав партійній пресі таки надрукувати резолюції тих студентів, що їх преса називала „хуліганами". І ледве чи антисемітський ґалас заглушить ті голоси польської молоді, інтелектуалів і робітників, які прагнуть більшої волі.

Ані одверті репресії, що їх стосує совєтський режим, ані жадні посередні штучки не можуть на далеку мету стримати того природного гону окремих осіб і цілих народів, яким є гін до волі. І на довшу мету не вдасться Москві переконати уярмлені нею народи й зовнішній світ, що деколонізація стосується тільки Азії й Африки, що „імперіялістами" є тільки — американці...

КОНҐРЕС НІМЕЦЬКОЇ СОЦІЯЛ-ДЕМОКРАТИЧНОЇ ПАРТІЇ

Мюнхен. — Конґрес німецької Соціял - Демократичної Партії відбувся в днях 17-22 березня в Нюрнберґу, в залі „майстрів - співаків", що прив'язує свою історію до славного поета Ганса Сакса. Це перший з'їзд партії після вступу соціял - демократів до коаліційного уряду з християнськими демократами, що стався 13 грудня 1966 р.

Відомо, що коаліційні уряди їдуть - скриплять, „мов немазаний віз", бо партії в коаліції мають свої погляди на політику уряду і мусять постійно шукати компромісів. Х р истиянські демократи мусіли робити певні поступки партнерам коаліції — соціял - демократам, і навпаки.

Деякі закони, що їх провів коаліційний уряд через парлямент, викликали гостру критику в рядах Соціял-Демократичної Партії. Окрім того, є в Німеччині позапартійна опозиція проти політики коаліційного уряду на чолі з християнським демократом Кізінґером і його заступником, соціял - демократом Брандтом.

В цій опозиції провід мають студенти. Опозиція критикує все, вона невдоволена, демонструє на вулицях, гомонить, улаштовує бешкети. Є між цими молодими людьми, безперечно, й елементи, що мають своїх інспіраторів по той бік залізної завіси, теж нерозкаяні прихильники сильної руки Гітлера мачають пальці в цю політичну кашу.

В день відкриття соціял-демократичного конґресу 17 березня група молодих людей - „опозиціонерів" учинила демонстрацію перед залею засідань з'їзду: деякі з них, оточивши міністрів — Брандта і Венера — заступили їм дорогу до палацу конґресу, викрикували всякі образливі слова про В'єтнам і ін. Виходило б з того, що Брандт, міністер закордонних справ, мав би відповідати за війну в В'єтнамі..

На конґресі зібралося понад 300 делеґатів. Також були гості - делеґати різних соціялістичних партій: від Австрійської Соціялістичної Партії був на конґресі Бруно Піттерман, голова Соціялістичного Інтернаціоналу, від Соціялістичної Унії Центральної і Східньої Европи — Бруно Калнінш, латвієць, від Української Соціялістичної Партії — д-р Богдан Феденко та ін.

Віллі Брандт, заступник прем'єра і голова Соціял-Демократичної Партії, в своїй промові на конґресі заявив, що неспокій громадян не суперечить основам демократичного ладу. Кожний може критикувати, висловлювати свій погляд, демонструвати. В демократії є толеранція до опозиції. Але, — казав Брандт, — не можна терпіти терору, бо терор руйнує демократію.

Брандт та інші промовці на конґресі партії гостро виступили проти новонацистів, котрі створили організацію під назвою Націонал - Демократична партія. Брандт згадав, що жертви політики Гітлера знаходяться на просторі від Атлантійського океану до Уралу, і німецький народ не допустить, щоб звеличники імперіялізму, терору і концентраційних таборів виступали з своїми безглуздими вимогами.

Делеґат на партійному з'їзді проф. Емке перестерігав проти відродження німецького націоналізму, котрий ширить пропаґанду „націонал - демократів". Теж Гітлер, — казав він, — почав з малим числом прихильників і незабаром своєю демагогією збаламутив мільйони людей.

На соціял - демократичному конґресі в подробицях обговорено питання внутрішньої і закордонної політики Західньої Німеччини.

Широкий відгук викликала промова міністра Брандта щодо Сходу Европи. Брандт сказав, що Німецька Федеративна Республіка не буде уживати сили в вирішенні спорів із сусідніми державами, хоче жити в мирі. Щодо Польщі, то, на думку Брандта, Німеччина мусить „визнати і респектувати" теперішній кордон по лінії рік Одри і Нісси, аж до мирового договору.

Але Брандт ствердив, що уряд Західньої Німеччини не може визнати режиму в совєтській зоні Німеччини, що має назву „Німецька Федеративна Республіка". Брандт перестерігав у промові проти ілюзій і вказував на факти, з якими політика мусить числитися.

Дійсно, анкета на тему східніх кордонів Німеччини, переведена недавно редакцією тижневика „Штерн" (Гамбурґ), показала, що велика більшість населення держав, союзних з Західньою Німеччиною, уважає кордон по лінії Одри й Нісси за остаточний. Конґрес Соціял - Демократичної партії ухвалив резолюцію в дусі промови Брандта.

Організації німців, виселених із східніх областей, підносять протести проти резолюції соціял - демократичного з'їзду, також чути критичні голоси з рядів християнської демократії. Брандт після конґресу заявив, що ця політика в основі згідна з напрямом уряду Кізінґера.

Резолюція Нюрнберзького конґресу в справі східнього кордону Німеччини знайшла прихильний відгук у вільних країнах. Відомо, що поляки всіх напрямків бояться втратити землі, здобуті на заході, і тому терплять диктатуру комуністичної партії, бо через неї Москва ґарантує недоторкальність теперішніх польських кордонів. Коли німецька загроза ревізії кордонів минеться, то поляки з більшою рішучістю виступили б проти диктатури і проти московської „опіки" над Польщею. Ослаблення впливу Москви в Центральній Европі привело б до ліквідації комуністичного режиму в совєтській зоні Німеччини, і наслідком того було б можливе об'єднання розірваної Німеччини.

Конґрес Соціял - Демокра-

(Закінчення на стор 5-ій)

ЕКУМЕНІЧНО-НАУКОВА ЗУСТРІЧ ПРЕДСТАВНИКІВ ЦЕРКОВ КАТОЛИЦЬКОЇ І РОСІЙСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ

(1)

Українське Пресове Бюро з Риму подає такі інформації і коментарі:

Передаємо в українському перекладі повний текст офіційного повідомлення Ватиканського пресового бюра про першу, як її названо в комюніке, „екуменічно - наукову зустріч" представників Секретаріяту для з'єднення християн Римської курії — з одного боку — і представників Московської патріярхії — з другого. Цією зустріччю офіційно започатковано ще один із т. зв. діялогів, що їх веде Римська курія після II Собору Ватиканського. Такі діялоги, як знаємо, ведуться в різних площинах, з різними партнерами та з багатогранною тематикою. Відбувається, для прикладу, діялог всередині самої Церкви, між самими мирянами, між мирянами та ієрархією, між мирянами і духовенством — с л о в ом увесь Божий люд говорить між собою, шукає, досліджує з однією метою: більше, як дотепер, пізнати волю Христа щодо свого посланництва, щоб відживити й відновити життя всіх вірних Христової Церкви.

Іншим родом діялогу є спроби наближення і розмови з нез'єдиненими з Вселенською Католицькою Церквою Церквами і християнами інших віровизнань в дусі Христового заповіту, „щоб усі були одне", „щоб були одне стадо й один пастир" і згідно з напрямними Ватиканського Собору. Ціль цих діялогів — перебороти історичні трагедії роз'єднання й упередження, виправити гріхи минулого і на фундаменті братньої християнської любови шукати істини, бо тільки на істині і любові може бути відбудована повна в християнській науці і ієрархічній структурі єдність Вселенської Христової Церкви. Такі діялоги звуться екуменічними, бо їх ціллю є відбудова розхитаної впродовж віків християнської „ойкумене" - „вселенськости" всесвітньої християнської родини.

Проводиться також іншого роду діялог: діялог з усім світом, віруючим в Бога, байдужим до нього, а навіть з позитивно невіруючим.

Ціль цих останніх діялогів — вказати цьому світові на особливе посланництво Христової Церкви — шукати насамперед Божого царства, нести Благовість Христа всім народам аж до останніх країв землі — благовістити вбогим, гоненим за правду, голодним і спраглим, ув'язненим і полоненим, конкретно — ціллю таких зустрічей - діялогів, згідно з духом Христової Благовісти і Собору, повинно бути влегшити індивідуальне і соціяльне життя всього людства, а в ньому і віруючих чад Христової Церкви, привернення і встановлення індивідуальної свободи і соціяльної справедливости у всьому світі, зокрема в тих країнах, де ці Божі й природні права людини порушені чи потоптані. Якщо в таких зустрічах партнерами є безвірні або й воюючі атеїсти, то немає сумніву, що ціллю зустрічей повинно бути також і те, щоб переконати їх у Христовій істині, тобто такі діялоги завжди належатимуть до загального апостольства Христової Церкви — „йти і навчати всі народи..."

Основними передумовами успіху, та не тільки успіху, але й сенсу, всіх діялогів є, отже, щире бажання служити правді і керуватися у всьому братньою любов'ю. Промовчувати правду, затушковувати її, а то й недобачати чи викривлювати розминалося б з насущною ціллю і, замість того, щоб внести справжнє світло в теперішні захмарені взаємини в великій людській спільноті, створювало б новий клубок непорозумінь та людських трагедій.

З такої точки зору мусимо ми, українські християни, дивитися на те, що діється навколо нас, особливо на те, що діється на відтинку екуменічних змагань серед усіх християн. Повторюємо, ми, українці, чи точніше наша Церква, що впродовж тисячоліття була і підметом і предметом, експериментальним полем і жертовним козлом, свідками і жертвою цих змагань по сьогоднішній день. Не йдеться нам про престижі, які в основних питаннях з'єдинення тільки можуть шкодити. Не йдеться навіть про реаґування на всі заходи екуменічного характеру з позиції легковаження нас, хоч як воно з людського боку було б зрозумілим. Ідеться просто про те, щоб в усіх діялогах - зустрічах виходити з принципу правди, служити їй і не стидатися її навіть тоді, якщо правда може й буває прикрою для того чи того партнера діялогів. Інакше такі діялоги ніколи не будуть щирими, не говорячи вже про те, щоб вони супроводжалися в дусі взаємної християнської любови.

***

Секретаріят З'єдинення опублікував через Ватиканське пресове бюро наступне повідомлення:

„В днях від 9-го до 13-го грудня 1967 року в приміщенні Ленінградської Богословської Академії відбулось кілька наукових конференцій експертів Римської Католицької та Російської Православної Церков. Ці зустрічі є вислідом пропозицій I. Віллебрандса, секретаря Секретаріяту З'єдинення Християн, у відповідь на реферат Ленінградського й Новгородського митрополита Нікодима, голови відділу зарубіжних релігійних зв'язків при Московському патріярхаті, прочитаний на конференції „Церква і суспільство", що відбулася в Женеві 1966 року, в липні, під час конгресу на тему: „Діялог з католиками про сучасну християнську соціяльну науку".

Загальна тема ленінградських зустрічей була: Соціяльна доктрина Римської Католицької Церкви в її історичному контексті, починаючи з кінця XIX ст., а зокрема в її новішому оформленні в енцикліках папів Івана XXIII і Павла VI, а також у постановах II Ватиканського Собору. Зустрічі, на запрошення митрополита Нікодима, відбувались в будинку Ленінградської Богословської Академії, і розмови ці велись за благословенням найвищих церковних властей Римської Католицької Церкви та Московського патріярхату. Очолювали їх єпископ I. Віллебрандс і Зарайський єпископ Ювеналій, заступник Митрополита Нікодима при відділі зарубіжних релігійних зв'язків Московського патріярхату. Побіч цих, Російську Православну Церкву ще представляли: професор Ленінградської Богословської Академії, протопресвітер Ліверій Воронов; професор Московської Богословської Академії Дмитро Ожицький; проф. Николай Заболоцький і Олексій Бусвський, секретар Департаменту зарубіжних церковних зв'язків при Московському патріярхаті. Римську Католицьку Церкву представляли: Монс. П. Паван, професор Папського Лятеранського Університету в Римі; монс. Жорж Гіґтінс, голова відділу Соціяльних зв'язків при Американській Єпископській Конференції; о. Жан Кальве, провінціял Отців Єзуїтів з Франції; о. Джон Льонг від Секретаріяту з'єдинення.

(Закінчення буде)

НА МЕДИЧНІ ТЕМИ

Редаґує: Д-р Михайло Данилюк

КОМУ БЕРЕГТИСЯ СЕРЦЕВИХ НЕДУГ?

У місяці лютому Амерікен Гарт Асоссіейшен, себто Товариство поборювання серцевих недуг, провело по всій країні ряд кампаній, пригадуючи населенню загрозу серцевих недуг, зокрема серцевих ударів із тромбозою вінцевої артерії. Переглядаючи популярні та наукові матеріяли, що появились в той час, хочемо подати читачам кілька пригадок про цю поважну недугу.

Чи не найосновнішим питанням нашого щоденного життя є справа збереження себе від серцевої недуги, схоплена в „12 заповідях":

1. Усім, що мають родинну історію серцевих недуг, частіше перевіряти себе, зокрема після 40-го року життя.

2. Усім, що мають високе тиснення крови, зокрема у віці 45-55 років, вживати всіх заходів, щоб тиснення урегулювати.

3. Усім, що мають діябет, себто цукрицю, байдуже, чи вона легка чи важка, систематично піддаватися відповідній контролі і серцевому дослідженню.

4. Усім, що в минулому мали будь - які зміни на електрокардіограмі, навіть тоді, коли ті зміни ніби зникли, час від часу переходити перевірку серцевої діяльности.

5. Усім, що мають у своїй крові надмірну кількість товщу, так званого холестеролу, строго дотримуватись приписаної дієти.

6. Усім, що мають надмірну вагу тіла, старатись її унормувати.

7. Усім, що мають порушені функції нирок чи подаґру, систематично переходити контролю.

8. Усім, що надмірно курять, зокрема цигарки, постаратись визбутися цієї звички або бодай максимально її зредукувати.

9. Усім, що мають сидячу працю, робити фізичні вправи.

10. Усім, що мають нахил до високого хвилювання, нервости, шукати допомоги в контролі цих явищ.

11. Усім, що мають т. зв. анґіну пекторіс і відчувають болі в грудях при швидкій ході, зокрема в холодну погоду, ходженні по сходах, несенні тягарів, як також тим, що вже колись мали побільшене серце, додержуватись відповідного режиму.

12 Усім, що в и к о нують працю, яка вимагає нервового напруження, старатися це напруження редукувати.

Спеціялісти серцевих недуг посилено радять покинути куріння цигарок, регулювати вагу, уникати нервових струсів та напруження, постійно вправляти себе ходою, плаванням, фізичними вправами, вживати якнайменше тваринного товщу, а перейти на рослинний. Особам, які вже мали клопоти із серцем, постійно його перевіряти.

НАША ПОШТА

Останнім часом надійшло до нас знову чимало запитів від шановних читачів на найбільш різнородні теми, навіть такі, яких ми ще не порушували в цій колюмні. Усі ці запити потребують вияснень, деякі з них окремих статтей. Дехто запитував, чому наголошуємо ми лише американську медицину, чому не подаємо конкретних порад у лікуванні, і багато інших „чому".

Ще минулого року ми вияснили ціль цієї колюмни, тепер дещо повторимо:

В нашій колюмні ми подаємо в популярній формі лише загальні відомості про ті чи інші медичні проблеми, зовсім не претендуючи на те, щоб лікувати „на віддаль", бо це було б і неетично і недоречно. З усіма персональними проблемами слід звертатися до свого приватного лікаря.

На надсилані запити ми, в міру можливости, будемо давати відповіді лише тоді, коли порушується в них не індивідуального, а загального характеру проблеми. На непідписані запити, як правило, відповідати не будемо.

Нема американської, европейської і т. д. медицини, а є медична наука, спільна для всіх народів. При ОН існує навіть така установа, як Світова Організація Здоров'я.

Є багато різних методів лікування, але в більшості вони один одного не заперечують, хоч лікарі і надають пріоритет тому чи іншому методові. Часто методи лікування зумовлюються стандартом життя або наявністю приладдя, ліків і т. д. В технічно недорозвинених країнах і досі населення обмежується переважно народною медициною. Ми не підтримуємо спеціяльно ніякого методу, бо це справа кожного окремого лікаря. Автор цієї колюмни — вихованець европейської школи, але повністю оцінює великі досягнення медицини в ЗСА.

На ряд запитів відносно пістряка повідомляємо читачів, що маємо вже кілька статтей на цю тему і в квітні почнемо їх подавати в нашій колюмні. Будемо порушувати тему за темою, питання за питанням, щоб дати читачам якнайбільше інформацій. За коментарі та запити будемо вдячні.

Ольга Приходько

ПРАДІД ІЛІЯ

Частина III

ПЕТРУША

(6)

„Ябеда" аж підскочив від радости. Такий успіх! Помститись за зневагу, покарати нахабного злочинця, вислужитися у поліції та й свій авторитет піднести перед усіми тими вчителями, що деруть ніс перед невченим дияконом. Та й вислужитись перед ректором, якого послали з Москви дивитися добре за школою, а у нього під самим носом „крамола". І все те викрив він! Тепер усі мають його достойно цінити та низенько йому вклонятися.

Отець ректор, побачивши заборонені книжки, поморщився. Така неприємна несподіванка, до того й учень виключно добрий, ні в чому ніколи не запримічений. Найліпше було б те все якось зам'яти, щоб не дійшло до поліції. Де тільки той хлопець взяв ці книжки? Нікуди він без дозволу не ходить, живе в інтернаті. Сирота. Погана справа!

Якби не ця проклятуща „Ябеда", він би цю справу погасив тут же на місці, щоб ніхто й не довідався. Це ж і для нього велика компромітація. Правда, він недавно сюди призначений, щоб підтягнути семінарію після попереднього ректора, і цю річ можна скласти на нього. Ну, що ж, треба поговорити з хлопцем, треба негайно його випитати і довідатись про все.

Наказав „Ябеді" покликати Петрушу, а тим часом мовчати — нікому ні слова, поки він сам не переведе слідство.

Тріюмфуючий „Ябеда" побіг до своєї жертви.

А було це в день Іоанна Богослова, патрона семінарії, храмове свято семінарської церкви. „Ябеда" навмисне вибрав цей день, коли всі без вийнятку сходяться на богослуженні, і він без перешкоди і без свідків міг виконати своє злодійське діло — підібрати ключ до чужої скриньки.

Саме скінчилась дуже довга служба Божа і хлопці позасідали за столи в їдальні. Сніданку того дня не було, бо на службу Божу йшлося натще, і виголоднілі хлопці чекали на святочний обід.

Коли роздали тарілки з жирним борщем і хлопці заходилися коло смачної страви, прибіг „Ябеда" до їдальні, приступив до Петруші і грізно зашамкав, щоб негайно йшов до отця ректора. Петруша, що завжди мав добрий апетит і дуже любив український борщ, з смаком його споживав і не звернув уваги на белькотіння о. економа. „Ябеда", бувши в ажитації, вхопив тарілку і хотів був її відібрати від Петруші, але хлопець тарілки не пускав. Семінаристи навколо здивовано дивилися на ту тяганину. Петруша, побачивши, що йому не вдасться спокійно з'їсти борщ, коли „Шавка" з силою потягнув до себе тарілку, враз пустив її. Ефект був знаменитий: „Шавка" шарпнув тарілку, і ввесь той жирний борщ вихлюпнувся на його випнутий живіт, себто на парадний новий, шовковий підрясник. Вся семінарська братія зареготала. Така чудова святочна розвага!

„Ябеда", люто шамкаючи, от-от не тріснувши від злости, схопив хляпця за плече і потяг до ректора.

Вислухавши скарги „Ябеди", ректор ледве сховав усмішку під своїми довгими вусами і наказав економові відійти.

— Хто тобі дав ці книжки? — запитав він Петрушу.

Хлопець з б е н т е жився, почервонів і не-своїм голосом відповів:

— Я їх знайшов. Це було вже давно. Я навіть забув, що вони є у мене.

— А ти їх читав?

— Колись пробував читати, але не зрозумів і покинув.

— А чому ти не віддав цих книжок?

Петруша мовчав.

— Не так мені шкода, що ці книжки знайшли у тебе, як те, що ти говориш неправду. Ці книжки хтось тобі дав. Це ясно. Якщо ти признаєшся поправді, хто тобі їх дав, дістанеш малу кару, як не признаєшся — буде біда.

Петруша мовчав.

— А знаєш ти, що це за книжки і яка кара чекає на тебе за їх переховання?

Петруша мовчав. Серце йому стискалось. Він знав добре, що велика кара може бути за це. Але зрадити свого доброго вчителя, як це зробив Юда Іскаріот, він не міг. І тому мовчав.

— Ну, як хочеш. Будеш усе життя жалувати, але вже не зможеш направити. Подумай добре. Ти ж сирота. Подумай, помолись, покайся. Я дам тобі час передумати. Тепер можеш іти.

„Ябеда", очікуючи на коридорі, бачив, що хлопець вийшов від ректора дуже сумний, але не насмілився йти і питати ректора, що і як.

Справа тягнулася досить довго. Ректор усе сподівався, що хлопець надумається і покається, розкаже все, і в д а с т ь с я знайти „гніздо зрадників". Тим часом за Петрушею, звичайно слідкували. Робили це дуже пильно, але ніякого сліду не вдалося виявити. Нікому і в голову не приходило, що це дуже стара справа.

Ректор був обурений, що хлопець уперто не кається, він би цю справу охоче зам'яв, але для того звичайно мусів знати, що і як. Хлопець безумовно бреше — такі книжки на вулиці не валяються. Якщо він мовчить, значить має, що скривати, хоч і знає, яку кару за такі діла може очікувати. Звичайно, шкода, що то видатний учень, але він сам собі винен; і, очевидно, доведеться звільнити його з школи. Але остаточно нехай це рішає шкільна рада. І ректор зібрав раду, щоб з цим скінчити.

Було їх чотири: ректор, інспектор, „фарисей" і так званий „Балаґула", найстарший та найбільш поважний з учителів, що викладав історію філософії. Був це подолянин, стара, добросердечна людина. Як найстаршому віком, належало йому в нараді перше слово. В міру сил, він старався Петрушу оборонити. Сказав, що цей хлопець є одним з найліпших учнів — розумний, здібний, має незвичайну пам'ять, свої думки завжди ясно, логічно висловлює. Таких учнів треба цінити. Його напевно чекає дорога вченого, і він далеко піде по цій дорозі. А ці книжки, нічого в них нема, це закордонне видання р е в о люційних еміґрантів, присвячене головно партійній полеміці. В тому трудно розібратись, і читати того хлопці не могли, бо не зрозуміли б. Навіть листки в тих книжках потемніли і позлипались, і зразу видно, що того ніхто не читав, що то довго лежало без всякого ужитку.

(Далі буде)

ТРИДЦЯТЬ РОКІВ ТОМУ

(1938 р. у Філії Академічної гімназії у Львові)

Коли значна група абсольвентів Філії Академічної гімназії у Львові зійшлася на прощальну зустріч після матури, був соняшний ранок наприкінці травня 1938 р.

Нагло поразила гурток оживлених молодих людей громова новина: на полковника Євгена Коновальця, славного провідника ОУН, виконав большевицький агент Валюх атентат в Роттердамі. Ніщо не могло б більше сколотити райдужного настрою молодости, як ця Гіобова вістка. Замовкли розмови про майбутні студії, не до того було під ударом національної трагедії.

Отак, повагом розійшлись, навіть не відсвяткувавши належною мірою довершеного закінчення середньошкільної освіти. В головах перекидались цілі світи — трагічна доля поневоленої батьківщини, бурхливий розвиток політичних подій в Европі, невідоме національно-суспільне й особисте майбутнє в умовах кількох займанщин. Як тут нам бути?

Та супротивні думки спроквола заспокоювались, на їх місце поверталася нагріта в серцях картина своєї нерозлучної Альма Матер, що ось уже ніби й у минуле почала віддалювати. Це ж вона вчинила тим, чим ото став кожен свідомий своїх завдань молодець. Прийняла в свої гостинні пороги, виховала, навчила, показала дорогу в життя, залишила непромінальний заповіт — хто ти, куди тобі простувати, до чого змагати. Вона поєднала в одне цілі покоління, вона й далі єднатиме товариство, що вже в похід вирушило, з усе новими вихідцями.

Закреслюються її контури: старинна будівля попереднього історичного приміщення Академічної Гімназії при вул. Рутовського, неначе в самому осередку зборища важливих установ, станиць, Божих храмів. Он по цей бік, на північ, Скарбова палата, далі театр, на схід церква Преображення, старий Ринок, а з півдня торговельна Краківська вулиця, там же й поблизу Вірменський костьол.

Вісім років наче весняна буря промкнули. Тут же й закарбувались у пам'яті, дарма що про те офіційно не говорилось, місця й події національного волевиявлення — Софійська площа, Крути, Базар, чи безсмертний Листопадовий зрив, дії людей підпілля, Біласа, Данилишина.... Падали й непотрібні жертви: директор Іван Бабій, щоправда, добра бажав, але не так як слід було, поступив. Ще раз просуваються постаті виховників: гримить з амбони Преображення сливе пророчого надхнення, голос о. катехита Гавриїла Костельника, душпастиря, вченого, філософа, поета. І він же добра бажав, але тоді ще годі було передбачити, як то колись, за другої совєтської займанщини Західньої України, на манівці поведе паству. Ось другий добрячий, розумний черговий катехит, о. Петро Хомин...

А скільки сили, здоров'я й видержливости вселяв добрий опікун молоді, вчитель фізичного виховання Степан Гайдучок! Як чарівно ухилив рубець краси українського слова жартівливий Олександер Панейко! Щоб на запашні полонини рідної мови й літератури змогли вже навстіж розкритими воротами повести молодь вдумливі україністи Ярослав Біленький, Володимир Радзикевич. Та й інших труд даром не пропав — германістів Луки Турчина, не все популярного Заблоцького, прозваного „капралем" із-за його непебірних виховних метод. А що знали б учні про античну мітологію, мистецтво, давні обичаї й мораль, якщо б не розкрили їм тайників грецького, римського світу знавці клясичних предметів Петро Мечник та Іван Пашкевич?

Хоч і не зразково вивчив кожен математичні правила, алеж те, що сприйняли від математиків Зарицького, Білинського й Зеленого придасться чи не на все життя. Вдячність огортала й супроти давніших виховників, що ще хлоп'ят уводили в містичні терени гуманістичного типу гімназії, дещо занедбаних, але не зовсім призабутих пам'яттю — Володимира Козака, що був раннім провідником у світ музики, географії, латини, природника й фізика Миколи Мельника, мовників Кучера, Лушпинського. Гуманізм був би мертвим поняттям без них. Вісім років, проведених у того роду клясично - гуманістичній установі, виявилися справжнім формуючим періодом у житті юнака.

Був це довгий час, провід гімназії переходив від одного директора до іншого, від Ярослава Вербицького, почерез Івана Бабія, до о. д-ра М. Залеського. Нашим педагогам не легко було справлятися з національно-нівеляційними зарядженнями польської влади й державної кураторії, тож часто, бажаючи забезпечити існування школі, наражувалися на закиди сервілістичної льояльности з боку самих учнів чи громадянства. З теперішньої перспективи можливо краще оцінити їхнє, інколи незавидне, положення між ворожим молотом і своїм ковадлом. А було ж і між ними чимало таких, що навіть закріпленого за собою становища не мали й тинялися з місця на місце, як то приватний учитель англійської мови, Яворівський. Проте скільки послужив він своєю сумлінною працею майбутнім емігрантом до англосаських країн!

Та й чи всіх згадано в ході заключних розважань тодішніх щасливих випусників? Були відомі їм професори головної установи, як Степан Шах, М. Тершаковець, що своїми славними іменами й участю в працях обох заведень вказували на рівень гімназії, що була елітарною нашою установою. Були й інші добрі сили, як Ростковия, Василь Лев, яких не пощастило мати своїми вчителями. Нарешті треба ж і не злим словом згадати деяких польоністів, чи істориків Польщі, що, крім шовініста Роговського, записалися в добрій пам'яті учнів — добродушного Яна Гаргалю, дьовіяльних Хшонща, Делявського, сумлінного Тировича.

Проживали тоді в критичних часах назрівання другої світової війни. Ще добре не прогомоніли постріли громадянської завірюхи в Еспанії, а вже гітлерівська Німеччина почала прибирати в свої руки Европу — після прилучення Австрії й Мюнхенського договору підготовлено терен до дальших підбоїв. З розбором Чехословаччини засяяла за обріями зірка Карпатської України. Ось в якій добі політичних потрясень сталився характер випусників 1938 р. — Не знаєщ ні дня, ні години, коли наступить і для нас велика пора, жили вони всіми тембрами душі в напруженому вижиданні тієї упрагненої пори, сподіваючись великих історичних рішень й кінцевого здійснення завітних мрій свого народу.

Кому було тоді знати, що багато хто й не переживе тієї жахливої в розчаруваннях, кривавої доби? В безпам'ятному запалі, не турбуючись про своє особисте, пішли вони, разом з іншими тисячами, поборотися за краще завтра своєї вітчизни. Костю Охримович, — ти перший впав на барикадах, ще напередодні світової бурі, зів'явши як яра цвітка в польській тюрмі, що хотіла силоміць видерти в тебе молодечі ідеали; Стефку Сколоздро, Юльку Костюк — ви згинули, як героям пристало, поборюючи большевицьку людоненависницьку систему; Іване Соловій — тебе змів пажерливий націонал-соціялізм зо світу за те тільки, що ти своїй батьківщині волі бажав; Володимире Панчук — тобі польський шовініст віку вкоротив лише за те, що ти своєї мови ніде не цурався; Франю Нидза — не хотів ти з червоною партизанкою на Словаччині брататися, і за це приневолили тебе викопати собі могилу й лягти в неї; Юльку Ковальський — хто б за юнацьких років подумав, що тобі, як командиреві УПА, доведеться боронити аж до загину східніх границь своєї землі; або що ти, Богдане Гачкевич, пропадеш без вістки, захищаючи як старшина Дивізії першої Української Армії її західні межі; Любку Волошиновський — ти під Бродами „сватів напоїв", а сам поляг за землю українську; та й ви — друзі з молодших і старших річників, Іване Квінтюк, Богдане Кузьма, Петре Гнура, Фільварків, Кияк, Маґаляс, Семираз, і скільки ще вас, що в „добу люту як вовчиця" пішли на прю з долею, що проковтнула вас жертвами. Ви то відомі, а багато ж невідомими вояками впали. Нехай же буде вам усім славна пам'ять! Ваш прапор живі вперед понесли й нестимуть до кінця.

Та в ті „дні они", травневого надійного часу, Р. Б. 1938, всі ми ще жили, майбутнього не знали, по-своєму підготовляли ґрунт під національний посів; кріпились на площах Сокола-Батька, Лугу, мандрували широкими шляхами своєї прекрасної батьківщини, читали „Вісник", „Голос", Антонича, Липу, Мосендза, Ольжина, О. Бабія, Телігу, Лятуринську, Журбу — для нас „зорі світ заповідали".

Кому пощастило пережити той суворий час великої проби й допусту, станув і постійно стоятиме перед новими завданнями. А ось і перед найближчим: чи хто небудь задумувався колись над святкуванням 100-річного ювілею своєї вельми заслуженої Альма Матер? Який уже й не за горами. Підготувалися ж ми всі до нього достатньою мірою, щоб належно вшанувати установу, що була національним світильником та відзначити її незабутніх, давніх і сучасних, мертвих і живих членів?

Р. Володимир
(літ. псевдонім Романа В. Кухаря)

ЗА УКРАЇНСЬКИЙ РЕПЕРТУАР ДЛЯ ДИТЯЧИХ ТЕАТРІВ

Виховання дітей — наріжний камінь збереження і розвитку кожного народу. Естетичне виховання дітей — таке ж важливе, як шкільництво або релігійне виховання. Дитячий театр покликаний не лише розважати, а й виховувати дітей українською мовою, в дусі нашої культури й естетики. Найкраща чужинецька п'єса може розважати дітей, давати їм лекції моралі, додавати щось до їх елементарних знань про інші країни, але не тільки важко, а й неможливо виховувати з допомогою Гансів, Жаків та Джанів українську дитину поза Україною — в дусі української культури. Якщо московський окупант змушує Театр Юного Глядача ставити майже самі перекладні п'єси, найбільше російських драматургів, то він знає, чому це робить. Невелику ролю тоді відіграє вже й те, що у Києві та Вінниці ТЮГ'и ставлять вистави українською мовою.

Українська дитина у ЗСА чи Канаді майже не має змоги, за винятком кількох великих міст, побачити вистави українського театру для дітей. Вона може піти, однак, із батьками на американські, французькі чи німецькі дитячі вистави.

Ось тому вважаю цілком хибною думку, пропаговану п. Богданом Бойчуком у статті „Напередодні „Голубої хустини": „Можна вибрати декілька чужомовних п'єс і перекласти. Це зробити можна і треба".

Автор мотивує свою думку так: „Щоб студія могла рости (Студія Мистецького Слова під керівництвом першоклясного режисера і постановника дитячих вистав Лідії Крушельницької — ЛП), треба цікавих і добрих п'єс. А їх нема. Ні цікавих, ні добрих... Якщо вони не народилися досі, з внутрішньої потреби письменників, то не народяться в близькому майбутньому". А тому, мовляв, перекладайте чужомовні п'єси і на них виховуйте дітей в дусі... української культури!

Для зацікавлених дозволю повідомити, що лише наш визначний письменник для дітей Олександер Олесь залишив у спадок декількаціловечерніх прекрасних п'єс в тому числі і на барвисту гуцульську тематику; Марійка Підгірянка — чудову п'єсу „В чужому пір'Т", декілька дитячих п'єс дав українським дітям (і театрам, як і тим, що про театральні справи говорять) Авенір Коломиєць; ціловечірні п'єси, сценки, картини мають Роман Завадович, Ганна Черінь, Діма, Дмитро Чуб, О. Сацюк та інші працівники з рамени ОПДЛ і з-поза нього. Видатний композитор сл. п. Ярослав Барнич залишив розпочату ціловечірню п'єсу-казку „Чародійна сопілка". Над музикою до цієї п'єси працює композитор Василь Овчаренко з м. Маямі. До речі, проф. В. Овчаренко вже закінчив музику до оперети „Лісова царівна", для дітей і молоді. Автор цих рядків написав ціловечірню п'єсу-казку „Вовк в овечій шкурі", до якої додав декілька музичних номерів композитор Олег Стратичук. „Америка" звітувала про великий успіх тієї вистави ТуП, але чому вона мала йти тільки у Філядельфії, якщо дійсно бракує репертуару?

Не все з того, що написали для українського дитячого театру Оксана Іваненко чи Марія Пригара, обвантажене партійно-большевицьким намулом. Доказом цього є факт, що „Голубу хустину" написав Анатоль Шиян і її ми оплескуємо в Ню Йорку, після малої переробки.

Десятки дитячих п'єс українських авторів і сотні народних казкових сюжетів лежать і чекають свого народження на сцені. А оцінку тих творів залишимо глядачам — дітям і молоді, а не теоретикам, які не знають ні української драматургії для дітей, ані самих дітей.

Щонайменше дивним є твердження п. Б. Бойчука, яке стосується іншої ділянки — здібности української дитини: „Український театр.. не мав забагато добрих дітей". Таку „оцінку" залишаю на розсуд педагогам та батькам, а фахівцям його негативну оцінку балетних сцен та музики до „Голубої хустини".

Ця стаття була написана ще перед виставою „Голубої хустини". Вистава вже відбулась у неділю 23 березня і хоча п'єса йшла вдруге — в залі було понад 450 глядачів, від найменших да найстарших. Близько 20 разів вони оплескували виставу, виявляючи свою вдячність і захоплення цілим великим ансамблем, бездоганними Бабою Ягою, Князенком, Зміючкою, Снігуронькою, Золотою рибкою, Зайчиком, та багатьма ін. виконавцями. В кінці були піднесені квіти душі й серцю Студії Мистецького Слова п-і Лідії Крушельницькій, постановниці і балету п-і Ромі Приймі Богачевській, декораторові і авторові чудових костюмів п-і Славі Геруляк. Глядачі вдячно оплескували вихід на сцену маестра Володимира Гентиша, який з відчуттям ритму п'єси провадив музичну частину вистави, доповнюючи дійство прегарною музикою, на жаль, неприсутнього композитора Івана Недільського. Ідея п'єси-казки — боротьба за кизівну. Воленьку і її прихід - воскресіння — глибоко зворушила глядачів. **Леонід Полтава**

ДРУГИЙ ФЕСТИВАЛЬ МАЛЬОВАНИХ ФІЛЬМІВ В УКРАЇНІ

Лише в одному кінотеатрі в Києві, що зветься „Україна", відбувся в березні другий фестиваль мультиплікаційних (мальованих, або „картун") фільмів, створених Об'єднанням Художньої мультиплікації Київської студії науково - популярних фільмів. „Молодь України" з 23 березня не зазначила, що вже найвищий час створити в Україні власну Кіностудію мультиплікату. На тому, фактично, недоступному для мас глядачів фестивалі показано майже все, створене в Об'єднанні за 9 років його існування: „Мишко і Марійка", „Осколки", „Лелечення", „Маруся Богуславка", нагороджений на конкурсі в Чехословаччині мин. року „Ведмежа і той, хто в річці живе". Впадає в око, що майже нічого не поставлено на теми українських народних казок.

Ню Гейвен, Конн.

ВШАНУВАННЯ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

Вчителі, учні і члени Управи „Рідної Школи" при церкві св. Михаїла в Ню Гейвені під час Концерту на пошану Т. Шевченка

17-го березня Рідна Школа при церкві св. Михаїла в місцевій церковній залі влаштувала Концерт в пошану Тараса Шевченка.

Вступне слово виголосив голова РШ проф. І. Телюк. Він пригадав про вічно актуальні думки Шевченка, які мали б бути дороговказом для нашої шкільної молоді.

Учні нашої школи в супроводі оркестри Юного СУМА відспівали „Заповіт". Реферат на тему „Суд над Т Шевченком" добре виголосив Роман Кизик, уч. X кл. Після цього в мистецькій частині музичні точки переплітались з деклямаціями.

Спільну деклямацію „Тарасе, батьку наш" виконали М. Долішний та його дві сестри Наталка і Ніна, уч. I кл. „Роковини Шевченка" — А. Кизик уч. I кл., „ В нас сьогодні Шевченкове свято" — О Кизик і А. Лодинський — учні IV кляси. „Поклін Тобі" — Раїса Марків, уч. IV кл. Лариса Садівська, уч. IX кл. РШ і Муз. Інституту в Ню Гейвені, виконала на піяніні Ж. Б. Люллі „Сарабанда" і Косенка: „Поему легенду", „Поклін Кобзареві" — Р. Музика і В Зальвовська, уч. Суб. Школи.

„Поклін Тарасові" — Марія Яхницька, уч. III кл. „Заросли шляхи тернами" — Віра Троян, уч. II кл.„Їхав козак за Дунай" — виконала на піяніно Таня Телюк, уч. II кл „Наш Тарас" — Г. Борецький і М. Буцяк, уч. Суб. Школи. „ Кавказ" — Володимир Стадницький, уч. IX кляси. В'язанку укр пісень і „Українську шумку" виконала на піяніні Зуня Козюпа, уч. IX кл. Вона також відспівала „Віє вітер" в супроводі оркестри Юного СУМА.

Учні школи в супроводі співали українські пісні на оркестри Юного СУМА відслова Т. Шевченка: „Ой чого ж ти почорніли", „Наша пісня, наша дума", „Реве та стогне" і „Думи ж мої, думи". Потім відбулася сценічна картина „Шевченко пастушок".

На закінчення голова РШ проф. . Телюк подякував учителям за добру підготовку до вшанування пам'яті Великого поета, а зокрема професора Фицаловичеві за добру музику й декорацію.

Е. М.

Вперше Шевченківську премію присуджено двом вишивальницям

Київська преса повідомила 8 березня про „лавреатів Шевченківських премій", що їх щороку відзначає республіканський Комітет по преміях ім. Т. Шевченка. Нагороджено літ. критика Л. Новиченка, вишивальниць Г. Васалищук та Г. Верес, які й зфотографувались у прегарних вишивках, посмертно дириґента хору Г. Верьовку і теперішнього дириґента тогож хору А. Авдієвського. Про нагороджених вишивальниць газета „Культура і Життя" з 8 березня писала, що обоє вони „ розвивають народні традиції, збагачуючи їх сучасними мотивами, вони є справжніми клясиками українського радянського народного мистецтва." Не відзначено ні одного українського поета, прозаїка, драматурга, композитора, маляра, працівника театру, кіна, балету, опери і т.п. Можна припускати, що нагородження вишивальниць призначене в першу чергу для „закордонних потреб". Лавреати Шевченківської премії не мають жодної матеріяльної нагороди.

В Парижі відбулась нарада проводу католицьких журналістів

Тут відбулося 15 березня засідання Головної Ради Міжнародної Католицької Унії Преси, в якому брав участь, як її постійний член — проф. д-р Володимир Янів. Засідання мало розв'язати важливу справу наступства на пості ген. Секретаря, о. Еміля Ґабеля, який згинув 6 березня в летунській катастрофі при виконуванні своїх обов'язків, як експерт-дорадник німецько-католицького Т-ва „Адвеніят". Питання наступника натрапило на поважні труднощі, — зокрема напередодні чергового Світового Конґресу Католицьких Журналістів, який має відбутися на початку липня б. р. в Західньому Берліні. Ідеться про те, що в о. Ґабеля, який на своєму пості залишався повних 14 рр., збігалися всі нитки його багатогранної праці. Врешті, праці розділено між різні комісії, — координаційну працю доручено дотеперішньому діловому Секретареві — п-ні Й. Жіпс, з тим що їй до поради запропоновано попередника о. Ґабеля на посту ген. секретара, ред. Дюбуа-Дюме, і одного із членів Дирекції Унії, ред. М. Герр.

о. Ґабель, який до 1954 р. був начальним редактором французького найповажнішого католицького органу, відомого у цілому світі щоденника „Ля Круа" („Хрест"), і який зі свого попереднього посту перейшов на ген. Секретаря Унії, був визначною індивідуальністю, відомою й ціненою в міжнародному житті. У співпраці був він тактовний та льояльний. За його уряду до Головної Ради ввійшли два українці, а саме проф. Янів 1957 р., а д-р Лев Мидловський від Української Католицької Асоціяції Преси, — від Конґресу у Ню Йорку (1965 р.)

Перед засіданням Ради відслужено заупокійну св. Літургію, яку правив архиєпископ з міста Рен Впреосв. Ґуйон, як президент Французької Єпископської Комісії Інформації, у сослуженні Владики Пішона та протоігумена оо. Асумпціоністів у Франції. Заслуги Покійного відзначив о. Венґер, теперішній начальний редактор „Ля Круа". Попрощав Покійного Архиєпископ Ґуйон. Всі присутні вписалися згодом у кондоленційну книгу, а проф. Янів склав вислови співчуття від УХР та УКАП.

Засідання Головної Ради найбільше уваги присвятило берлінському конґресові, але мусіло також основно простудіювати питання фінансування праці Унії, зваживши, що бл. 50% постійних приходів запевнював їй таки о. Ґабель, а його смерть поставила насправді перед Унією питання „бути чи не бути". Зокрема ж видавання періодика Унії натрапить на поважні труднощі, якщо національні об'єднання преси не поспішать своїй міжнародній Централі з видатною грошовою допомогою. **р. в.**

Балтімор, Мериленд

Доповіді проф. П. Голубенката ред. Ярослава Гайваса про події в Україні.

Теперішні події на Рідних Землях, зокрема недавно отримані документи, захалявні матеріяли, з України, що про них досить широко звітує чужа і своя преса, були спонукою для управи 31-го відділу ОДВУ в Балтіморі, до влаштовання Вечора доповідей, на актуальну тепер тему: „Що діється в Україні?"

На доповідачів запрошено знавців совєтської дійсности пп. Петра Голубенка та ред. Ярослава Гайваса. Доповіді виголошено в суботу, 17-го лютого, а вечором проводили д-р Микола Ласійчук — предсідник і Петро Войтович — секретар.

Першим промовляв проф. Голубенко, докладніше зупиняючись на збірнику матеріялів укладу Вячеслава Чорновола „Лихо з розуму", документах Левка Лук'яненка, Івана Дзюби, Опанаса Заливахи і Михайла Гориня, даючи всім їм високу оцінку за сміливі виступи. За словами прелеґента, це „репрезентанти сучасного, нового покоління — нова ґенерація України". Їхню появу запримічено найперше в літературі, у виступах шестидесятників. Всіх їх ціхує любов до Батьківщини, відвага боронити свою національну гідність.

На підставі їхніх мужніх виступів проти дискримінації, проти нищення національних культур поодиноких народів СРСР, приходимо до переконання, що „не ті тепер часи, не ті люди на Україні. Теперішнє молоде покоління, з позицій горожан УРСР, мужньо виступає на захист прав українського народу. Не вагається навіть виступити з одвертим домаганням за „відокремлення УРСР від СРСР". Відважується навіть на явний виступ проти органів КГБ, засвідчуючи цим свою солідарність з засудженими. І це не спонтанні тільки виступи одиниць. Сьогодні проти русифікації, проти поліційного режиму, за ідеали свободи, борються кращі сини українського народу. Між новою ґенерацією України і широким суспільством існує духове побратимство. Виникло це побратимство не з наказу, не з якогось центру, а стихійно. І в цьому його суть і значення.

На закінчення своєї доповіді проф. Голубенко проаналізував „Останнє слово на закритому судовому засіданні Львівського обласного суду" — М. Гориня, яке, слухаючи, можна було розгубитись, незнаючи „хто, властиво кого судить". Так мужньо висказує свою правду нове покоління, судить режимну неправду! „Суд іде, вирок винесено, на черзі, тепер, виконання присуду"... цими словами закінчив свою доповідь проф. Голубенко.

Ред. Ярослав Гайвас на вступі згадав ряд успіхів в політиці, науці і техніці, що їх останніми роками вдалося осягнути большевикам. Мимо тих всіх успіхів у зовнішній політиці Радянського Союзу, за словами ред. Гайваса — там панує внутрішня криза державної системи. Справедливість є підставою всякої влади. Якраз цієї справедливости немає в Радянському Союзі. Бо яка це справедливість, коли людину одного дня засуджують, другого реґабілітують? Як має пояснити собі пересічний громадянин „одної шостої частини світу" ті часті зміни на провідних постах. Зміни відбуваються там без якогось закону, і тому захитане довір'я до системи в широких кругах громадянства. Глибина кризи в тому, що вона охоплює всі верстви, всі народи Радянського Союзу. Доказом її є хоч би і те, що крізь залізну заслону дістались у вільний світ документи, що є темою наших роздумувань. Хоч криза ця, як вже було сказано, охоплює всі круги, всі народи, то у нас, на Україні вона має найглибші підстави. Факт розповсюднення цієї кризи по цілому СРСР і сателітних державах для нас корисний, бо не дозволяє режимові зосередити свої сили проти одної нації.

Знаючи про кризу державної системи СРСР, нам, емігрантам, треба застановитись, що і як найкраще робити, щоб допомогти народові України? Всі згідні у тому, що конечною є допомога. Шоб наша допомога була успішною, нам треба пізнати те, що там діється, чим живе, над чим боліє молоде покоління України.

По доповіддях відбулася дискусія, в якій забирали голос пп. Д. Пісецький, В. Корж, інж. В. Сушко, інж. О. Зінкевич, інж. Б. Саламаха, проф. С. Михайлишин, д-р А. Лемішка.

Цей під кожним оглядом, успішний вечір закінчено товариською гутіркою за часм і перекускою, що її приготовили пані ОДВУ.

П. -вич

Доповідь проф. Ярослава Б. Рудницького в Лейкгед університеті у Порт Артурі

На запрошення Українського Студентського Клюбу, 22 лютого в Лейкгед Університеті проф. Ярослав Б. Рудницький, голова Славістичного відділу при Манітобському Університеті і член Королівської Комісії двомовности — двокультурности, виголосив доповідь на тему: „Рік людських прав — права мови і лінґвіцид".

В доповіді проф. Я. Рудницький навів цілий ряд історичних і теперішніх прикладів лінґвіциду, як теж підтримки реґіональних мов. Опісля говорив про свої сепаратні рекомендації до звіту Королівської Комісії двомовности і двокультурности, де він пропонує, щоб крім домініяльних офіційних, англійської і французької, мов, були також конституційно визнані реґіональні мови тих етнічних груп, які через дві провінції начислюють не менше, як десять відсотків свого населення.

Визнання реґіональних мов, на думку проф. Я. Рудницького, не послаблює льояльности до своєї країни, а тільки збагачує Канаду в розбудові її мовних і культурних скарбів.

Доповідь, на якій було ста осіб, відкрив і нею проводив студент Роман Кордюк, а подяку прелеґентові зложив голова УСК Марко Слотюк. Після доповіді присутні ставили різні питання, на які проф. Я. Рудницький давав вичерпні відповіді. Дальші дискусії продовжувались в університетській гостинниці при каві.

Репрезентовані були радіо і місцева англомовна преса, в якій опісля, появилися про виголошену доповідь обширні коментарі, в Порт Артурській і у Форт Вілліямській пресі.

На другий день, Форт-Вілліямський щоденник „Таймс Джорнал у редакційній статті поставився неґативно до виголошеної доповіді і написав, що етнічні групи в Канаді можуть плекати свої мовні і культурні питоменності, але офіційне визнання різних реґіональних мов буде стояти на перешкоді в розбудові Канади.

Український Студентський Клюб при Лейкгед Університеті, який в цьому році виказався дуже активним, зробив добре діло, що запросив проф. Я. Рудницького з доповіддю на таку актуальну і важливу тему. За це УСК належиться признання від всієї громади.

Ол. Петришин

УЧНІ ШКОЛИ СВ. ЮРА ЗАОЩАДИЛИ 54 000 ДОЛ.

Ню Йорк. — У звіті дирекції федеральної кооперативи „Самопоміч" в Ню Йорку, надрукованому в журналі „Наш Світ" з лютого, повідомлено, що 310 учнів парафіяльної школи св. Юра мали в 1967 р. у „Самопомочі" 54 тисячі 429 дол. У цьому році „Самопоміч" дарує дітям, власникам ощадної книжечки, недавно видану „Кам,яну сокиру", А це заохочує дітей і до ощадности, і до читання української книжки.

Срібний Ювілей Єрейських свячень о. Шамбеляна Михайла Бохневича

Українська кат. парохія св. Івана Хрестителя в Дітройті існує 60 років. Різні етапи переходила в своїй історії, але останнє десятиріччя буде записане як роки всебічного розвитку парохії, її організацій, цілоденної школи, українознавчої школи та всіх галузей парохіяльного життя. Все це відбувається під кермою її пароха Впр. о. шамбеляна Михайла Бохневича.

о. шамбелян Михайло Бохневич

Впр. о. шамбелян Михайло Бохневич народився 1919 року в Йонкерсі, Н. И., в родині Івана і Еви Паранич, уродженців Лемківщини. Початкову і середню освіту здобув у родинному місті, а відтак вступив до Укр. Малої Семінарії в Стемфорді, Конн., де зложив іспит зрілости у 1937 р. Богословські студії продовжував у Папському Університеті Поширення Віри, в Римі, де отримав ступінь магістра філософії та Св. Богословії в 1942 році. Через воєнні дії студії в Римі перервав, повернувши до ЗДА, де докінчив їх у Католицькому Університеті Америки. 12-го лютого 1943 року прийняв Єрейські Свячення з рук бл. п. Архиєпископа К. Богачевського.

Першою його душпастирською працею було сотрудництво в парохії св. Петра і Павла в Клівленді, Огайо. Після того став парохом у Форд Сити, Па., де, побіч праці у своїй парохії, організував парохію та збудував нову церкву у Вест Личбурі, Па. і став її парохом. Під кінець 1956 року обняв парохію св. Івана Хрестителя в Дітройті, для якої віддано працює досі. В короткому часі здобув прихильність парохіян та в гармонійній співпраці з ними здобув гарні успіхи. Одним з багатьох доказом цього — це побудова нової церкви в Дірборн Гайтс, побіч Дітройту, яка вже оформилася в нову парохію.

Відданість священичому станові і прикладна праця душпастиря о. шамбеляна Михайла Бохневича відомі не лише великій українській громаді Дітройту, як це виявилося на Ювілейному Бенкеті у 25-ліття Єрейських Свячень, 18-го лютого у шкільній авдиторії при вул. Кліперт у Дітройті.

Після благодарственної Служби Божої, яку відправив о. Ювілят у сослуженні 6-ох священиків в присутності Впреосв. Кир Ярослава Габра, о. шамбелян М. Бохневич увійшов на залю прийняття у супроводі 30-ти священиків з Метрополії Дітройту та з дальших міст ЗСА. Зібрані учасники, що заповнили по береги простору залю, вшанували його появу повстанням з місць. Вступне слово виголосив о. Вейн Ручги і передав провід програми голові ювілейного комітету п. Володимирові Гупалівському. Програму почато молитвою, що її провів о. шамбелян Володимир Паска. Майстер церемонії В. Гупалівський представив зібраних за президіяльним столом священиків, між якими були з Ню Йорку, Стемфорду, Пітсбургу, Шикаго і інших міст, а також з Дітройтського Деканату о. ігумена І. Лотоцького, о. д-ра В. Гавліча, о. П. Пащака, о. І. Прокоповича, о. М. Польового, о. Є. Барнича, о. О. Манастирського, що прийняв єрейські свячення разом з о. Ювілятом, та інших. Представив також батька о. Ювілята, братів та сестер, що прибули на це торжество. 30 парохіяльних і громадських організацій зложило привітання та ґратуляції Ювілятові, і їх представники були представлені на Бенкеті.

Мистецьку частину Бенкету виповнили вдалими виступами хори та струнні оркестри: хор „Боян" під мистецьким реківництвом дир. К. Цепенди, а також під його проводом мандолінова оркестра СУМА ім. „Київ", хор учнів Високої Школи з Гемтремку під кер. проф. Б. Сарамаги, група бадуристів під кер. п. В. Яворського та шкільний хор при парохії св. Івана Хрестителя.

Серед вручених о. Ювілятові пам'яток вирзнявся високої мистецької вартости образ „Лемки", що його особисто вручив його творець маестро Едвард Козак.

Глибоке враження викликали промови про довершувані діла о. Ювілята, що їх виголосив о. ігумен І. Лотоцький, ЧСВВ, в українській мові, та о. А. Улицький, в англійській мові. Пересякла зворушливими моментами була промова Преосвященного Кир Ярослава Габра, Єпископа Шикаґівської Дієцезії, в якій підкреслив заслуги, відданість душпастирській праці та високу пошану до о. Ювілята. О. шамбелян М. Бохневич є Деканом Мишиґенського Деканату, Консультором Дієцезіяльної Консисторії, Офіціялом Дієцезіяльного Трибуналу. Кир Ярослав прочитав та вручив о. Ювілятові грамоту, видану Папою Павлом VI, якою піднесено о. Ювілята до гідности Прелата.

Майстер церемонії в англійській мові о. Петро Федорчук змальовував епізоди з життя і творчих дій о. Ювілята.

Наприкінці програми о. Ювілят, складаючи подяку, передусім підкреслив вагу та значення родинного виховання, яке дало йому дороговказ до священичого стану. З вдячністю висловився про Кир Ярослава Габра та всіх священиків, що, не зважаючи на труди, прибули з далеких міст взяти участь у цьому святі. Дякував парохіянам за взірцеву співпрацю, яку виявили на протязі часу його побуту в Дітройті та всій громаді, серед якої так часто буває. Окремо зложив подяку Ювілейному Комітетові за підготову та переведення ювілейних відзначень.

Заключне слово, многоліттєвіє та кінцеву молитву провів о. декан Василь Яремак з парохії св. Івана Хрестителя.

Цілість Ювілейного Бенкету була дбайливо підготована та взірцево проведена. Шкода лише, що відбувалась у такій залі, що не могла помістити усіх тих, що зголошувались до участи в цих святкуваннях, щоб вшанувати прикладного Душпастиря, за якого горда парохія св. Івана Хрестителя та українська громада Метрополії Дітройту.

Василь Папіж

Українські прізвища в довіднику італійської католицької преси

Члени Головної Ради Міжнародної Католицької Унії Преси отримали дбайливо зредаґований річник Католицького об'єднання італійської преси на рік 1967, в якому поруч із подрібними інформаціями про поодинокі католицькі періодики в Італії є названий також склад Міжнародніх органів Католицької Преси, як теж є подані назви і адреси поодиноких національних об'єднань Католицької Преси. З українських католицьких журналістів є названі: д-р Лев Миловський (раз як голова Української Католицької Асоціяції Преси, друге як заст. секретаря — з 1965 р. — у міжнародній Федерації Католицьких Журналістів), та проф. д-р Володимир Янів, як член екзекутивної Комісії Міжнародної Федерації Католицьких Періодиків з 1957 р. — куди він входить, як делеґат католицьких періодиків в екзилю, не тільки українських, але загально.

р. в.

Шикаго, Ілл.

ЗБОРИ КООПЕРАТИВИ „САМОПОМІЧ"

Вдалими можна назвати Річні Загальні Збори кредитової коопиративи „Самопоміч" в Шикаго, з 3-го березня в залі СУМА ім. М. Павлушкова. Почалися вони точно в приписану годину в присутності належного кворуму.

Вступне слово президента кооперативи директора Р. Мицика констатувало гарний і здоровий ріст кооперативи. Вона в своїй діяльності творила синтезу американського динамічного господарського розмаху і українського кооперативного консерватизму. Успішно переборюючи трудноші на тлі інфляційної тенденції американського господарського життя, кооператива мала за 1967 р. брутто зиску 393.000 дол., виплатила дивіденди 250.000 дол. і приписала до резервозого фонду 61.000 дол. Це досягнуто завдяки довір'ю і лояльній співпраці члінів та відповідальності, чесності, знанню й досвіду завідуючих органів за участю молодих сил.

Звіт Екзекутивного директора Ом. Плешкевича подав докладні цифрові дані з операцій кредитівки. Капітал кооперативи зріс до 6.584.002.15 дол., з чого 93% складають ощадностеві вклади членів, число яких зросло до 4.325 осіб. Але його звіт не був лише „цифровим". Він доповів про участь на СКВУ з висновком, що український загал йде шляхом внутрішньої косолідації. Далі він пояснив справу обезпечення, що в „Ссмопомочі" є найкраще, бо тут забезпечено все її майно, всі вклади незалежно від їх сум, а також позички. Успіхи установи треба завдячувати правильному бюджетуванню та в погодженні інтересів вкладчиків і довжників при загальному скерованню праці кооперативи не для зисків а для доброї обслуги потреб членів. Звернувши увагу на невистачаюче скоперовання ширших верств українського суспільства, звітодавець закликав тих, що переплачують великі суми, зокрема в дрібному кредиті, чужим підприємцям і установам, приєднатися до „Самопомочі".

Голова Кредитового Комітету В. Попадюк подав зіставлення виданих в 1967 р. позичок . Звернув увагу на брак зрозуміння членства кооперативи вигід споживчого кредиту, та пригадав зборам виключну вигоду, яку дає „Самопоміч" при уділюванні позики. Ці позики забезпечуються коштом кооперативи на випадок непрацездібности чи смерти позичальника. За 1967 рік було два випадки втрати працездібности і три випадки смерти, і за ті позики до каси „Самопомочі" було заплачено разом поверх 16.000 долярів від кооперативної організації КЮНА. А за весь час існування кооперативи 117.554.24 доляра, з якої суми скористали обездолені родини, бо не мусіли тих довгів сплачувати кооперативі, бо за них заплатила згадана обезпеченева кооперативна установа.

Голова Організаційно — Інформативної Комісії Ів. Ґула пояснив завдання й значення праці цієї комісії та подав засоби, що ними вона виконувала свою працю.

Дискусії з приводу звітів характеризувались діловитістю та солідним підходом до справи. Вони схоплювали діяльність за минулий рік та подали кілька проєктів до дальшої праці завідуючих органів. Подано думку про видання брошури спільними силами всіх кооперативних установ в ЗСА про забезпечення в „Самопомочі". Вказано на доцільність збільшення в бюджеті суми призначенної на інформативно - культурно - освітні цілі. Вельми знаменною для внутрішніх відносин в господарському житті Шикаґівської громади була промова президента щадниці „Секюрити" — „Певність" мец. Ю. Куляса. Він, вітаючи „Самопоміч" в імені своєї установи, підкреслив толерантні взаємини, що заіснували між цими двома українськими фінансовими інституціями, які по характеру своїх операцій доповнюють одна одну. Поглиблення між ними дружніх відносин стане закладом дальших успіхів української етнічної групи.

В такій атмосфері довір'я і видимого вдоволення членства здоровим поступом і значними успіхами своєї кооперативи, збори не мали трудноців і затримки при ухвалюванню абсолюторії завідуючим органам, при затвердженню преліминару — бюджету на 1968 рік та при виборах кандидатів на місце уступаючих членів дирекції і кредитового комітету, їх всіх було переобрано на нову каденцію.

Предсідник дир. Р. Мицик, закриваючи їх, назвав збори „знаменитими". А при тій нагоді згадав великі досягнення українського світу в ЗСА за останні часи; відкриття пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашинґтоні, Світовий Конґрес Вільних Українців в Ню Йорку і відкриття Катедри Українознавства в Гарвардському університеті. На цім тлі розвивається кооперативна ідея з великанськими потенціями і світлим майбутнім. Вона кличе сподіватися скликання Світового Конґресу Української Кооперації.

О. П.

Ню Йорк, Н. И.

ПЛАСТОВА КОСТЮМОВА ЗАБАВА

Ми часто повертаємося думками в часи нашого дитинства, ранньої молодости і згадуємо з ними всі наші найкращі переживання. Дуже часто милі спомини з дитинства лишаються для нас незабутніми. Напевно і у всіх дітей, які були присутні на костюмовій забаві в Ню Йорку, влаштованій Пластовою Станицею і Пластприятом, залишиться гарний і незабутній спомин про цю костюмову забаву.

У гарно прибраній залі школи св. Юра 3-го березня зібралося понад 350 дітей і коло триста родичів дітей і гостей, щоб зустрітися вдень, що став вже річним родинним святом Станиці. Непереможним чаром віяло від того свята, що вже 18 років рік-у-рік зворушує уяву й почування нашої пластової молоді, дітвори та їх родин.

Після відкриття та привіту станичного п. П. Дорожинського імпрезою проводила улюблена опікунка новацтва пл. с. Стаха Гойдиш. Під її супроводом проходила дія казки „Сон зимової ночі". Відкривається сцена і на ній появляється „крамниця з забавками". Із тієї таємничої крамниці виходили групи дітей переодягнених за козаків, гуцулів, князів, княжих дружинників, ляльок, зірок, астронавтів, цимбалів, карузель, паяців, котиків, клецків, українських ляльок, доміно і інш. Вони виконували танці, або рухи, які відповідали їхнім строям. Присутні вітали їх гучними оплесками. Також гарна була дефіляда дітей дошкільного віку, які не є ще пластунами. Виготовлені костюми були пов'язані з українським побутом, з нашою історією і природою української дитини. Більшість строїв була виготовлена дбайливо. Винахідливість, старанність і працьовитість мамів були наявні. І дійсно, деякими строями можна було похвалитися.

Казка „білосніжка", яку виконали Сестрички, зображала перемогу добра над злом. Вона була вдалим доповненням до імпрези. Віддана участь Сестричок і Братчиків у забаві з найменшими і ї новацтвом заслуговує спеціяльного відзначення.

Під час забави проведено також льотерію. Дуже цінні речі на льотерію подарували прихильники пластової молоді та її батьки. Буфет у заряді пань із Пластприяту був знаменитий.

Діточки поверталися додому з розпроміненими обличчями. Вони були вдоволені, що так чудово провели час на костюмовій забаві. Були вдоволені й організатори забави. Вони були свідомі, що труд, який вложили для влаштування цієї імпрези, не піде намарно. Вони потрудилися для добра дітей — нашої майбутности.

Євгенія Іванків

З діяльности Комітету відзначення 900-ліття м. Кам'янця на Поділлі

На сторінках цього щоденника і також в періодиках Канади, Англії, Німеччини, Арґентини, Бразилії та Австралії наш Комітет виступив перед земляками подолянами з обабіч Збруча і цілою українською суспільністю з повідомленням про своє заіснування, ціль і завдання. Протягом більш як року появлялись в пресі наші заклики, звідомлення з нарад комітету і було кілька поважних дописів наших земляків.

В. Гарбар помістив у „Свободі" у двох числах знамениту статтю „900-ліття м. Камянця Подільського". Оце недавно в цім щоденнику появився список жертводавців і пожертв на видання ювілейного збірника. Це був перший список, що його УВАН подала до публічного відома. Дальші датки - пожертви, які є звільнені від державного податку, пересилати до УВАН, Ню Йорк з дописокою для к-ту. Способом приватного листування к-т звернувся на адреси знаних нам земляків в більших містах нашого поселення з проханням взяти на себе ініціятиву і скликати на нараду гурток подолян і симпатиків з тих, що довше працювали і перебували на терені Поділля, та вибрати місцевий комітет для співпраці з нами. Вислано кільканадцять таких звернень, але нема спонтанного відгуку, якого ми, ініціятори і ідеалісти з к-ту, сподівалися.

Ми не зневірюємось і не здаємось, бо свято віримо, що матеріяльна і моральна допомога від наших земляків прийде, і наше завдання вповні виконаємо. Ще 19 квітня 1967 р. п. А. Ришай з Лос Анджелесу повідомив нас, що там утворилась ініціятивна група подолян на західньому побережжі ЗДА, яку очолила п. Марія Прохода з Сан Дієґо. Ця група видала звернення до подолян в західних стейтах Америки, де, між, іншим, пишеться: „На терені Поділля залишилось багато історичних пам'ятників ще з княжих часів, які комуністична влада нищила і нищить до цього часу, а про славне Поділля і його минуле не згадує. Не згадує і про історичні події, які відбувалися у Вінниці, Брацлаві, Немирові, під Красним, Ладижині, Буші та в самому Кам'янці й інших містах."

мадянин і церковний діяч з
мадянин і цецковний діяч з
Шикаго (тепер вже покійний, якого пам'ять вшановано на засіданні к-ту вставанням і однохвилиною мовчанкою), очолив тамтейшу групу і зібрав пожертви на наші цілі. Група на західньому побережжі перевела збірку фондів. Також з інших міст відгукнулось багато наших приятелів і надіслали свої пожертви. Не маємо контакту з подолянами більших міст Канади: Торонта, Монтреалю та Вінніпеґу, але сподіваємось, що земляки, відізвуться і співпрацюватимуть з ним.

Не сміємо занедбати нашу ціль: збирати, опрацювати окремим збірником матеріяли, що стосуються історії, культури, етнографії та інших ділянок знання нашого Поділля. Матеріяли до збірника вже прислали: Е. Онацький, М. Боровський, Р. Кулик, І. Романюк, Ю. Шульмінський, Т. Мацьків, І. Розгін, В. Панасенко, А. Постоловський, Т. Приходько, В. Приходько, М. Величківський. Редакційна комісія у складі інж. К. Туркало, проф. М. Величківський, В. Приходько і протопр. І. Губаржевський вже розпочала свою працю. Ми всі у вільному світі маємо і мусимо видати цей збірник і залишити його тим, що по нас прийдуть.

М. Брайчевський в розвідці „Кам'янець Подільський — місто музей", в Українському Історичному Журналі ч. 2, 1967 р. пише: „Кам'янець Подільський серед стародавніх міст України займає особливе місце. Це, по суті, єдине місто, частина якого до наших днів ще зберігає своє середньовічне обличчя. Отже, не просто наявність великої кількости пам'яток старої архітектури, а цілість комплексу робить його унікальним явищем в культурно-історичній спадщині українського народу."

Серед цих пам'яток такі шедеври стародавньої архітектури, як замок і земляна фортеця, Турецький міст, Руська, Польська та Городська брами, Кушнірська, Різницька, Гончарна башти, гавптвахта, казарми 18-го століття, ратуша, Руський магістрат, Катедральний, Домініканський, Францісканський, Тринітарський костьоли, Микільська, Петропавлівська, Карвасарська церкви, будівлі кількох монастирів, рештки міських укріплень стіни, бастіони, тощо. Кам'янець Подільський щодо кількости історичних пам'яток займає третє місце після Києва і Львова. Місто багато потерпіло під час німецько - большевицької війни, особливо Старе місто при відступі німців 1943 р. Пошкоджень з війни не направляється і не реставрується, а навпаки вцілілі історичні пам'ятки спотворюються добудовами для вжитку промислових підприємств. Московські большевики навмисне і систематично руйнують пам'ятники української старини, тоді як на московських теренах реставрують і роблять містами - заповідниками такі міста: Новгород, Ярославль, Кострома. Культурною історичною пам'яткою в кам'янецькому Старому місті є не лише ті будівлі, що зберігають наземну частину. Велику цінність мають і фундаменти знищених будинків, підземні ходи, льохи, частково муровані, а частково висічені в скелі. У Кам'янці, як і в інших середньовічних містах України, над землею височіли лише два-три житлові поверхи будинків, а під ними завжди були ще два-три яруси льохів, де переховувалися товари. Весь ґрунт Старого міста перерітий цими катакомбами, які, безперечно, є дуже цікавою пам'яткою старосвідського міського побуту.

У нашому ювілейному збірнику не сміємо поминути тих визначних діячів українців, які жли і діяли на теренах Поділля і м. Кам'янця пр кінці 19-го і першої половини 20-го століття. Для історії мусимо записати їхні імена і розповісти про їх діяльність, бо теперішня режимова історіографія на Україні не згадує про них добрим словом, а то й взагалі помине їх. Звертаємось ще й ще раз до земляків про матеріяли до збірника, а також просимо пересилати до нас вивезені з Батьківщини оригінальні вироб народнього мстецтва, одяги, килими, фотазнімки і т. інше, також картини мистців подолян для виставки. Проф. Маяківський, архівар музею УВАН, ласкаво погодився зайнятись влаштуванням виставки, і на його руки і відповідальність треба здавати і пересилати всі експонати. Пригадуємо ще раз, що листування і пожертви слати до:

The Ukrainian Academy of Arts & Sciences in the USA
206 West, 100th St.,
NewYork, N.Y. 10025

С. Бартко
секретар К-ту

БАРСУКОВИ ДОМАГАЮТЬСЯ...

Один із сотень тисяч присланих в Україну Барсукових, В. Барсуков, старший механік Інституту гідробіології АН УССР, домагається на сторінках київської газети „Культура і Життя" з 14 березня, щоб були створені нові кінофільми про ... „Петра І, Олександра Невського, Степана Разіна, Салавата Юлаєва" й подібних. Він пише, що в дитинстві (себто за Сталіна) він і його ровесники десь „захоплено бігали" на такі кінофільми і тепер домагається їх нового випуску... для слави Росії і її „державних людей".

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою добровільну доплату до передплати та свою пожертву на фонд „Свободи" та її видань: англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА ч. 14

І. Гриако, Клівленд	8.00	Д. Пукол, Торонто	2.00
Д-р М. Кузьмович, Вабилон	8.00	П. Слотюк, Філядельфія	2.00
Д-р Е. Омельський, Атенс	8.00	К. Тутка, Тейлор	2.00
Г. Шкорута, Ерівілл	6.00	І. Шелюк, Вестбури	2.00
Д-р Е. Грибович, Міддлтавн	5.00	Г. Юрчишин, Бостон	2.00
В. Кліш, Шикаго	5.00	І. Бакало, Бруклин	1.00
К. Котович, Торонто	5.00	В. Валабан, Френчтавн	1.00
М. Смерека, Порт Вуе	5.00	И. Валянецький, Франклін Парк	1.00
Т. Турчиняк,Бредфорд	5.00	А. Бовіт, Клівленд	1.00
К. Горішна, Бруклин	4.00	В. Волонний, Стретфорд	1.00
В. Бойчук, Елизабет	3.00	О. Вдовичин, Рочестер	1.00
В. Бровар, Гері	3.00	Р. Вітович, Ню Йорк	1.00
И. Войнаровський, Шикаго	3.00	И. Гуцуляк, Балтимор	1.00
О. Волоско, Маратон	3.00	П. Гімбаржевський, Калгари	1.00
І. Головка, Левіттавн	3.00	П. Господарець, Озон Парк	1.00
К. Гусак, Джамайка Плейн	3.00	М. Дзядик, Глестонбури	1.00
П. Гордійчук, Клівленд	3.00	Иосип Домка, Самміт	1.00
М. Демидчук, Бруклин	3.00	Т. Ільницький, Амблер	1.00
М. Коцюрка, Пассейк	3.00	В. Кален, Сакраменто	1.00
М. Луговий, Петерсон	3.00	В. Каліцінський, Маямі	1.00
О. Е. Малицький, Сан Клементо	3.00	С. Кириленко, Белойт	1.00
М. Маркович, Рочестер	3.00	С. Комар, Рочестер	1.00
Д-р В. Наконечний, Вашинґтон	3.00	П. Кость, Арлінгтон	1.00
М. Осадчук, Боффало	3.00	Б. Котис, Ню Брансвик	1.00
М. Попель, Бронкс	3.00	Н. Крук, Маямі	1.00
К. Сідзінський Таунтон	3.00	С. Куляк, Бронкс	1.00
Ф. Сілецький, Лорейн	3.00	І. Кулинич, Шикаго	1.00
І. Швець, Аллентавн	3.00	М. Курко, Філядельфія	1.00
Д. Шероцький, Севіклей	3.00	М. Лихогруд, Ютика	1.00
Ю. Янів, Севен Гиллс	3.00	о. І. Малащук, Алтуна	1.00
В. Боднарський, Вест Істон	2.00	В. Матичак, Шикаго	1.00
Я. Вукачевський, Едісон	2.00	Р. Огірчак, Віндсор	1.00
П. Вульба, Боффало	2.00	І. Островка, Юніон	1.00
В. Вальків, Ст. Леонард	2.00	П. Піжицький, Ст. Кетринс	1.00
Л. Габрісль, Воррен	2.00	Г. Пікас, Боффало	1.00
Д-р В.П. Герент, Гартфорд	2.00	Д-р А. Процьків, Ровм	1.00
С. Долошицький, Геммонд	2.00	М. Ржепецький, Ню Йорк	1.00
П. Дяк, Елизабет	2.00	О. Рудницький, Дітройт	1.00
М. Захарко, Менвілл	2.00	В. Савчак, Гайд Парк	1.00
С. Костишин, Вінніпеґ	2.00	К. Сороктей, Рочестер	1.00
Я. Крупяк, Дітройт	2.00	М. Стадник, Іст. Шикаго	1.00
А. Лісікевич, Воррен	2.00	І. Стусик, Бруклин	1.00
Т. Лопадчак, Асторія	2.00	А. Угрин, Парма Гайтс	1.00
Д. Мозіль, Клівленд	2.00	І. Фігура, Врус	1.00
А. Петришин, Бруклин	2.00	П. Холявка, Ютика	1.00
С. Пилипяк, Гендерсон	2.00	М. Цьок, Нюарк	1.00
В. Пилишенко, Бракпорт	2.00	Т. Чикало, Кінґстон	1.00
Г. Попадюк, Бруклин	2.00	А. Шкарупа, Клівленд	1.00
		К. Шпікула, Філядельфія	1.00
		В. Ягла, Гетборо	1.00
		В. Якименко	1.00
		М. Янопіак, Глен Овкс	1.00

ЛИСТА ч. 15

М. Туранський Ню Йорк	10.00	В. Хом'як, Джерзі Сіті	2.00
Л. Савка, Сомерсет	8.00	Д. Яремко, Кенсас Сіті	2.00
М. Сенко Ню Брітайн	8.00	С. Антонишин, Асторія	1.00
В. Зазуля, Лапір	4.00	М. Баран, Скарборо	1.00
Д-р О. Оришкетич, Бруклин	4.00	В. Відула, Ділейр	1.00
В. Федусів, Ню Йорк	4.00	І. Боресюк, Інтернешинал Фоллс	1.00
А. Галелюк, Ню Бронсвик	3.00	Ю. Бортник, Ірвінґтон	1.00
М. Гулачок, Джансон Сіті	3.00	С. Вурбелля, Ірвінґтон	1.00
М. Козарійчук, Шикаго	3.00	О. Вуцяк, Менчестер	1.00
В. Кульба, Ріджвуд	3.00	Е. Велигорський, Дітройт	1.00
В. Мудрик, Річмондгилл	3.00	А. Велика, Трентон	1.00
І. Панчук, Ветти Крік	3.00	Д. Гнатов, Піттсбург	1.00
М. Попик, Філядельфія	3.00	Н. Гомзяк, Парма	1.00
В. Семенина, Гемптон	3.00	А. Генсюровський, МкЛеон	1.00
Л. Смик, Вінгемптон	3.00	Андрей Данило, Ню Гейвен	1.00
О. Смик, Вінгемптон	3.00	М. Демус, Дуквесне	1.00
І. Солтівський, Розел	3.00	А. Дутковський, Рочестер	1.00
Е. Федик, Вудсайд	3.00	І. Іскра, Клівленд	1.00
А. Філас, Рочестер	3.00	І. Журак, Бруклин	1.00
К. Шевчук, Бруклин	3.00	Т. Зопко, Вікон Фоллс	1.00
С. Шуран, Маямі	3.00	Р. Кипакевич, Шикаго	1.00
І. Вараник, Джансон Сіті	2.00	А. Клим, Лімінґтон	1.00
Д-р С. Войко Беллмавр	2.00	Т. Колодій, Бруклин	1.00
И. Волк, Трумбулл	2.00	А. Кострищ, Сіеттл	1.00
В. Гамкало, Віндсор	2.00	М. Кошак, Ню Гейвен	1.00
І. Городник, Четем	2.00	А. Крутіненко, Клівленд	1.00
В. Гураль, Луісвілл	2.00	В.Мадейчик, Вінґемптон	1.00
Д. Кикіш, Шикаго	2.00	І. Мартинович, Вашинґтон	1.00
С. Кобилецький, Рочестер	2.00	Г. Мацук, Ню Йорк	1.00
М. Колій, Рочестер	2.00	Г. Мельник, Честер	1.00
Р. Кос, Філядельфія	2.00	М. Мельничук, Філядельфія	1.00
В. Котелевець, Трентон	2.00	С. Мриглод, Нюарк	1.00
Н. Коцан, Джансон Сіті	2.00	М. Омелюсік, Філядельфія	1.00
І. Кривий, Дітройт	2.00	В. Пігут, Шикаго	1.00
Л.Кучерська, Відд. 158	2.00	Ю. Попель, Бронкс	1.00
С. Лабенський, Ню Йорк	2.00	К. Репа, Шикаго	1.00
П. Лавринюк, Сіттл	2.00	А. Рибчинський, Омага	1.00
М. Ленчук, Єлмгурст	2.00	А. Сава, Прейрі Дю Чін	1.00
М. Д. Лесків, Вайтстовн	2.00	Л. Савчинський, Рочестер	1.00
Я. Ликтей, Ютика	2.00	М. Сарахман, Енсіно	1.00
І. Лукомський, Ню Гейвен	2.00	Д. Сосяк, Йонкерс	1.00
С. Масюк, Філядельфія	2.00	І. Ткач, Вілліменсет	1.00
Н. Назар, Бруклин	2.00	А. Хом'як, Шикаго	1.00
М. Паращук, Колчестер	2.00	А. Чернецький, Парма	1.00
І. Пілюк, Вест Варвік	2.00	С. Чернянський, Авбурн	1.00
Г. Пригода, Вінґемптон	2.00	С. Чмель, Перу	1.00
Р. Пристай, Рочестер	2.00	Н. Чубінак, Вінґемптон	1.00
А. Рибалт, Янґстави	2.00	Д. Шпак, Джерзі Сіті	1.00
Л. Сисин, Гарфілд	2.00	В.Яремішин, Амстердам	1.00
Б. Сигур, Монтреаль	2.00		
І. Фур, Клівленд	2.00		

Міннеаполіс, Міннесота

РІЧНІ ЗБОРИ ВІДДІЛУ ООЧСУ

Річні Загальні Збори 19-го Відділу ООЧСУ, котрий міститься в ядрі Північного Центру ЗСА — Міннеаполісі, відбулися 28 січня в Українсько-Американському Домі, котрий фактично є власністю Організацій Визвольного Фронту.

Завдяки уступаючій Управі, котру очолив п. Г. Папіж, підготовано програму дня уміло. Рано після співаної Служби Божої о. монс. д-р Кнап, парох церкви св. Константина, відправив Панахиду по померлих членах Відділу. В 4-ій год. по полудні зійшлось майже все членство Відділу, щоб подякувати минулорічній Управі за її конструктивну працю для організації і українського суспільства та вибрати нові керуючі органи на 1968 р.

Все проходило взірцево. Голова Відділу, п. Папіж привітав членів і представив плян переведення Зборів, котрий присутні прийняли без змін. Вибрано Президію Зборів в склад котрої ввійшли п. І. Машталір — предсідник та п. Пишко — секретар.

Пан Машталір ще раз доказав свою майстерність, провадивши Збори об'єктивно та речево. Жива, суттєва дискусія в ході Зборів над справами стисло організаційними та громадськими відзеркалювала здоровий погляд членів, їх індивідуальний ріст, широке зацікавлення загально українськими справами, а вцілості це свідчить про здоровий організм, яким є наш Відділ. В дискусії забирали слово панове: Семенець, д-р Козак — котрий також, як голова Відділу УККА, передав Зборам привіт від цієї всеукраїнської організації, інж. Карп'як, Моцьо, Вовчик, Вакір'як, Бучек, Гунчак, Загородний, Артим, Папіж, Домбровський, Іваськевич, Мандибур, Лісович, Яблонський, Машталір, Пишко та інші.

Нова Управа Відділу, на чолі котрої є п. Машталір, без сумніву поведе Відділ по шляху росту, здобуття ще більшого престижу для нашої організації, для добра не тільки нашого Відділу, а для кращого завтра всього українського народу, для добра нашою воюючої Батьківщини.

П. П.

Українські католицькі ветерани в Ню Йорку

З нагоди великого посту станиця Українських католицьких ветеранів ч. 401 при укр. католицькій церкві св. Юра плянує в неділю 7-го квітня спільне снідання.

О годині 9-ий рано в церкві св. Юра відбудеться св. Літургія, а в годині 10:30, в Укр. Народному Домі, 142 Друга ав., відбудеться спільне снідання.

Прихильвоків укр. католицьких ветеранів з різних товариств і окремих осіб щиро запрощується.

Новопризначений парох катол. церкви св. Юра, о. Інокентій Ричкун, ЧСВВ і головний предсідник Укр. Народного Союзу, о. Иосиф Лисогір дали згоду на свою присутність. Пан Йосиф Лисогір, що недавно повернувся з Европи, розкаже дещо про його авдиєнцію у Блаженнішого Кардинала Иосифа Сліпого та про відвідини в Югославії.

16 лютого 1968, в домі українських католицьких Ветеранів, при 33 Іст 7-ма вулиця відбулися місячні сходини, які відкрив і проводив командант Михайло Лучуер. На сходинах вніс пропозицію історик Гаррі Полчій, щоб негайно змінити назву станиці з Ст. Георге Пост 401 на Ст. Георге Украініан Пост 401. Пропозицію прийнято одноголосно. Станиця знаходиться в українській дільниці, а члени є всі українці католики українського обряду, то слово „Юкрейнієн" дасть ідентичність національного походження . Є надія, що інші подібні станиці підуть за цим прикладом. Треба згадати, що ця станиця вплинула на зміну статуту католицьких Ветеранів в ЗСА, який визнає та ґарантує рівні права українським католицьким ветеранам.

На сходинах 16-го лютого прийнято в члени першого в'єтнамського ветерана Михайла Войтишина, якого представив батько Михайло, ветеран другої світової війни. Це вперше в історії цієї станиці батько і син є одночасно членами.

Станиця Українських Католицьких Ветеранів ч. 401 існує від листопада 1945. Бере уктивну участь в парафії св. Юра і українсько-американському житті.

Під час СКВУ, одинока станиця 401, американсько-українських ветеранів взяла участь в маніфестації в Медісон Сквер Ґарден і демонстрації біля совєтської амбасади. Члени станиці брали участь в річних реколекціях в монастирі св. Иосафата в Глен Кові. Для молоді станиця влаштувала свято Миколая, бере активну участь і помагає скавтам, зорганізованим при цій станиці.

Мґр. Иосиф Войтович

Міннеаполіс, Мінн.

ВІДЗНАЧЕННЯ ШЕВЧЕНКОВИХ РОКОВИН

10-го березня о. 4-ій год. по полудні в Українсько-Американському домі українська громада міст Міннеаполіс і Сейнт Пол відзначили роковини Тараса Шевченка.

Згідно з традицією відзначення цих роковин ініціює місцевий Відділ УККА. Обов'язок підшукати виконавців програми лежить на культурно-освітньому референтові УККА.

В цьому році у виконанні програми активну участь взяли члени різних молодечих організацій на території Твин-Сіті.

Відрадним явищем для нашої громади є пожвавлення роботи ОДУМ-у, члени якого зактивізувалися і включилися в життя громади. Приємно було бачити серед виконавців програми представників молодечої організації при Українській Баптистській церкві. Заля Українсько-Амер. дому була виповнена старшими, молодшими і маленькими.

Вступне слово виголосив голова УККА д-р М. Козак. Група дівчат членок МУН-у виконала рецитацію уривків з поеми Т. Шевченка „Неофіти". Ними були: Надія Бринь, Тамара, і Галя Миронюківна, Ольга Михалевич і Леся Пундик. Мистецьке керівництво проф. М. Михалевич. Гарну доповідь прочитав професор Т. Петришак, пов'язуючи Шевченка з життям народу на всіх відтинках його змагання за волю і за державність включно з сьогоднішніми подіями в Україні. Віра Марущак з Баптистської церкви з відчуттям деклямувала вірш „Туди". Ірена Михайльонка (СУМ) відограла „Імпром-„Лебедина" Т. Шевченка поту" Шуберта. Інсценізацію дали члени ОДУМ-у: Ірена Хоревич, Марія Міщенко, Андрій і Василь Булавицькі, Володимир Хоролець, Олександер Товстоп'ят, Анатолій Медяник і Олександер Полець. Керівництво пані О. Хоролець.

Молода, але відома вже співачка Ліда Курилко дала можливість насолодитися її приємним голосом. Вона виконала: „Не тополю високую вітер нагинає" і „Сироту" муз. Заремби під гарний акомпаніямент Галі Вовк. Валентина Марченко з Баптистської церкви з піднесенням деклямувала „Добрі учителі". Наша громада з приємністю вітала вперше бачених на наших імпрезах членів ОДУМ-у і членів молодечої організації при Українській Баптистській церкві.

Христинка Амбрузяк (Пласт) м'яко виконала „Ноктюрн" Шопена (оп. 72 ч. І), а члени СУМ-а під керівництвом артистки Олени Бенцаль-Карпяк рецитували поему Т. Шевченка „Марина". Вступ до поеми зробила Оксана Левицька. Виконавці: Оксана Муха, Леся Никифорук, Леся Свінціцька і Ірена Михайльонка (Марина). Виконання було добре, хочеться відмітити чудове виконання ролі Марини Іреною Махайльонкою. Гучні оплески довго дякували виконавцям.

Художнє оформлення сцени: — портрет Т. Шевченка проф. М. Михалевича, а решту виконали члени Управи Молодечого Комітету в Твин-Сіті.

Олена Кукуруза проготувала виставку в образках про життя і творчість Т. Шевченка.

Гимном „Ще ни вмерла Україна", який відспівали всі присутні на залі, академію закінчено.

Валентина Єрмоленко

Бронкс, Н. Й.

ЗАПУСНИЙ ВЕЧІР 82-го ВІДДІЛУ СОЮЗУ УКРАЇНОК

Члени 82-го Відділу СУА й гості приємно провели запусний вечір, що його підготувала й ним проводила на переміну з проф. Михайлом Клецором імпрезова референтка Відділу п-ні Леся Кіршак. Вечір відбувся 25-го лютого в залі церкви св. Покрови.

Почався він гумористичним „гимном" Відділу „Бодайся когут знудив". Фейлетонову історію Відділу пера п-ні Олени Лисько відчитала п-ні Олена Гентіш. Дует у складі пань О. Гентиш і Оксани Миськів при фортепіяновому акомпаніяменті п-ні Лідії Котлярчук відспівав низку парафразованих віршів і народних пісень дотепно достосованих п-ні Мирославою Савчак до членок Відділу й їх родин та до популярних на терені українського Бронксу громадян. „Сорока на плоті" розкрила зібраним невинні місце в і сплітки. Читала їх з гумором п-ні О. Гентіш.

Вершком веселої програми вечора був дебют тих союзянок 82-го Відділу, які досі не мали змоги дебютувати. Пари дебютанток різного віку у супроводі своїх партнерів парадували по залі й танцювали під звуки патефонної музики. Згодом танці стали загальними й тільки льосування виграшів та випади до смачного буфету, приготованого господарськими референтками під проводом п-ні Софії Данилович час-до-часу переривали танкову забаву.

Вечір засобив помітно касу Відділу і залишив у присутніх приємний спогад.

В. Б.

КОНҐРЕС НІМЕЦЬКОЇ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

тичної партії широко передискутував закон про надзвичайні уповноваження для уряду на випадок небезпеки для держави. Проєкт зміни виборчої ординації викликав також дискусію: міністер внутрішніх справ Люке (християнський демократ) проєктує ввести виборчу систему до парляменту на англійський лад. Соціял - демократичний конґрес вирішив відкласти цей проєкт до 1973 року. В справах господарських конґрес Соціял-Демократичної партії постановив домагатися поширення дії закону про участь представників робітництва в керуванні підприємствами. Це викликало протести великих промислових підприємств, які звернулися також до прем'єра. Кізінґер заявив, що в домаганнях соціял-демократів нема нічого надзвичайного.

Вибори управи Соціял-Демократичної Партії показали популярність Брандта: величезною більшістю його обрано на голову партії. Його заступника, головного організатора коаліції з християнськими демократами, Венера вибрано знову в заступники Брандта. Другим заступником обрано молодого голову парляментської фракції — Гельмута Шмідта.

Доповіді і дискусії на конґресі в Нюрнберзі стояли на високому рівні. Партія має вироблену політичну еліту. Та й не диво: вона діє зорганізовано від 1863 року, повних 105 років. Не зламали її ні закони канцлера Бісмарка (1878-1890), ні терор Гітлера (1933-1945). Ця партія особливу увагу звертає на політичну освіту молоді, для чого є партійні школи, організується конференції, доповіді, дискусії. Таким способом підготовляється нове покоління діячів на зміну.

П. А.

ПОЛЬСЬКИЙ ДРАМАТИЧНИЙ ТЕАТР У ВАРШАВІ В ОСТАННІЙ ХВИЛИНІ ВІДКЛИКАВ заповіджені гостинні виступи у Празі. Дирекція театру не подала ніяких причин, але це сталося очевидно з наказу від польської комуністичної влади, яка зайняла вороже становище супроти делократизації режиму в Чехословаччині.

ТОВАРИСТВО АМЕРИКАНСЬКИХ ЗАЛІЗНИЦЬ внесло просьбу до Міжстейтової Торговельної Комісії про дозвіл збільшити оплату за перевіз товарів залізницями. Це друга просьба про збільшення цін за перевіз товарів впродовж сімох місяців, бо останнє збільшення було у серпні 1967-го року. Віце-президент Товариства Американських Залізниць Буртон Н. Белінґ перестерігає Торговельну Комісію, що без збільшення оплат залізниці не зможуть виконувати свого завдання, бо внаслідок інфляції збільшилися платні залізничникам та подорожчали всякі матеріяли. Прибутки в 1967-му році дозволяли на дуже малі інвестиції та не давали таких прибутків, яких вимагається від вкладених капіталів.

МІЖ ІЗРАЇЛЕМ І ЙОРДАНІЄЮ ВІДБУЛАСЯ ЗНОВУ в минулу п'ятницю 6-годинна виміна артилерійського вогню, а ізраїльські літаки знову бомбили йорданські прикордонні оселі. Йорданія твердить, що збито 7 ізраїльських літаків, Ізраїль призначається до втрати одної машини. На вимогу обох сторін скликано знову Раду Безпеки Об'єднаних Націй із обосторонними скаргами, яка одна одній суперечить. ЗСА вимагають встановлення в прикордонній ізраїльсько - йорданській смузі військової місії від Об'єднаних Націй.

ОРГАНІЗАЦІЯ ДЕРЖАВНОГО ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ (ОДВУ) — 1-ий ВІДДІЛ в АСТОРІЇ і УКРАЇНСЬКИЙ ЗОЛОТИЙ ХРЕСТ 1-ий ВІДДІЛ в НЮ ЙОРКУ

запрошують все Українське Громадянство на ДОПОВІДЬ відомого громадського та політичного діяча

ЯРОСЛАВА ГАЙВАСА

на тему

„Що дієтьея в Україні сьогодні"

та на сценічний монтаж з відомої книжки

Вячеслава Чорновола „ЛИХО З РОЗУМУ"

у виконанні УЗХреста

ДОПОВІДЬ і МОНТАЖ відбудуться

в суботу, 6-го квітня 1968 р.

О ГОДИНІ 6-ій ВЕЧ.

в церковній залі (старе приміщення)

Української Католицької Церкви
37-09 31st Ave., Astoria, N.Y.

За Управу 1-го Відділу ОДВУ —
Лев Куделя, голова
Марія Серна, секр.

За Управу УЗХ —
Дарія Бойдуник, голова
Раїса Куделя, секр.

ТОРОНТО і ОКОЛИЦЯ!

УПРАВА ОКРУЖНОГО КОМІТЕТУ ТОРОНТОНСЬКОЇ ОКРУГИ ВІДДІЛІВ УНС

повідомляє, що

в суботу, 6-го квітня 1968 року

о год. 1-ій по пол.

в залі УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО ОБ'ЄДНАННЯ, 297 Каледж Ст. в Торонті

— відбудуться —

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
Окружного Комітету Відділів УНС ТОРОНТОНСЬКОЇ ОКРУГИ

в яких участь беруть члени Окружного Комітету, та урядовці і конвенційні делеґати таких Відділів:

Торонто чч: 49, 402, 407, 408, 411, 415, 418, 432, 440, 453, 469, 470, 478; Ошава 464; Судбури 439; Кіркленд Лейк 446; Тимминс 456; Су Сен Мері 426; Форт Віллям 441; Лондон 460; Брентфорд 466; Кіченер 436; Ґвелф 410; Сарнія 480.

ПРОГРАМА:

1. Відкриття зборів.
2. Вибір Президії зборів.
3. Відчитання і прийняття протоколу попередніх зборів.
4. Звіти з діяльности.
5. Дискусія над звітами.
6. Уділення абсолюторії уступаючій управі.
7. Програмово-організаційна доповідь.
8. Слово представника Головної Екзекутиви.
9. Вибір нової управи і Контрольної Комісії.
10. Різне і закриття зборів.

По закінченні ділової програми, буде вручення почесної плякети Окрузі за успішне виконання своїх завдань в 1967 р. та вручення плякет новим членам Клюбу Заслужених Союзовців, пасторові В. Давидюкові, В. Шаранові й В. Піньковському і зірок давнім членам Клюбу.

Участь у загальних зборах візьме

БОГДАН ЗОРИЧ

заст. гол. предсідника і директор Канадійської Канцелярії УНС

Закликаємо до численної участи членів УНС, а також нечленів, яким лежить на серці дальша розбудова УНС в Канаді. Гостям раді!

ЗА ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ:

В. ДІДЮК, голова
В. ПІНЬКОВСЬКИЙ, секретар

На закуп будинку для уможливлення праці 100-особового Українського Молодечого Ансамблю під керівництвом диригента ЮРІЯ ОРАНСЬКОГО у Філядельфії,
25 дол. складають Євгенія і Л. ПОЛТАВИ

СИРАКЮЗИ, ЮТИКА, ДЖАНСОН СИТІ і ОКОЛИЦЯ!

ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ ЮТИЦЬКО-СИРАКЮЗЬКОЇ ОКРУГИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

повідомляє, що

в неділю, 7-го квітня 1968 року

о год. 2-ій по пол.

в залі МЕМОРІЯЛЬНОГО ОСЕРЕДКУ
ST. JOHN'S UKRAINIAN MEMORIAL CENTER
Virginia Avenue, Johnson City, N.Y.

— відбудуться —

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ОКРУЖНОГО КОМІТЕТУ

участь у яких повинні взяти всі члени Окружної Управи, Конвенційні Делеґати та Представники і Урядовці

наступних Відділів:

Обирн 38, 202, 283	Літел Фолс 330
Сиракюз 39, 317	Елмайра 271
Фултон 263	Бінґемтон 398
Ром 121	Джансон Ситі 21
Ютика 58, 484	Горнелл 215
Геркімер 192	

У зборах візьме участь

ЯРОСЛАВ ПАДОХ, головний секретар УНС

В ПРОГРАМІ ЗБОРІВ:

1. Відкриття і вибір Президії зборів.
2. Відчитання протокому минулорічних зборів.
3. Звіти Окружної Управи.
4. Дискусія над звітами та уділення довір'я Окружній Управі.
5. Доповідь гол. секретаря Ярослава ПАДОХА.
6. Вибір нової управи.
7. Плян праці на 1968 рік.
8. Внесення і запити.
9. Закриття зборів.

До участи в зборах запрошується всіх членів УНСоюзу та ширше Українське Громадянство.

ЗА ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ:

В. ЗАПАРАНЮК, Голова
Я. СЕНИШИН, Секретар

28-ий ВІДДІЛ СУА в НЮАРКУ, Н. Дж.

повідомляє, що

Відкриття Мистецької Виставки Картин
БОГДАНА БОЖЕМСЬКОГО

зі вступним словом проф. Д. ГОРНЯТКЕВИЧА

дня 7-го квітня 1968 р., в Народнім Домі

при 140 Prospect Avenue в Ірвінґтон, Н. Дж. Год. 4-та по пол.

УПРАВА

Повідомляємо Рідних, Приятелів і Знайомих, що в П'ЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

бл. п. Ірени з Паламарчуків ПИЗЮР

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СВ. ЛІТУРГІЇ І ПАНАХИДИ

в суботу, 6-го квітня 1968 р.

о год. 9-ій ранку в Церкві Успення Пресвятої Богородиці в St. Louis, Mo. і

о год. 8-ій ранку в Церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж.

ЕВГЕН ПИЗЮР — муж
МАКСИМ — син
ОМЕЛЯНА і МИХАЙЛО ЦЯПКА — тета і вуйко
ОРЕСТ з дружиною ЛІДІЄЮ та УЛЯНА з мужем БОРИСОМ ГЛИНСЬКИМ — кузини

ГОЛОВНИЙ КОМІТЕТ ТЕРЕБОВЛЯН

з сумом повідомляє Земляків і Українську Громаду, що в суботу, 23-го березня 1968 року на 88-му році життя в Честері, Па., відійшла у Вічність

заслужена провідниця жіночого руху в Теребовельщині, визначна громадська діячка

св. п. Наталія з Мелешкевичів МОХНАЦЬКА

Похорон відбувся в середу 27-го березня 1968 року

Родині Покійної складаємо вислови глибокого співчуття.

Замість квітів на свіжу могилу Покійної Наталії складаємо пожертву на видання Теребовельського Збірника.

ГОЛОВНА ПЛАСТОВА РАДА І ГОЛОВНА ПЛАСТОВА БУЛАВА

разом із Крайовими Пластовими Радами і Старшинами в Австралії, Аргентині, Великобританії, З'єднаних Стейтах Америки, Канаді і Німеччині

у глибокому смутку повідомляють Пластунів і Пластунок та все Українське Громадянство в світі, що дня 29-го березня 1968 р. у Відні, Австрія, відійшов у Вічність

Проф. д-р Олександер Тисовський - Дрот

основоположник та ідеолог Українського Пласту.

ПОХОРОН відбудеться дня 3-го квітня 1968 року у Відні.

ЖАЛОБА в Пласті обов'язує до 7-го квітня 1968 року.

В усіх Пластових Станицях світу відправляться дня 6-го квітня 1968 р. Панахиди за спокій душі бл. п. Дрота.

Замість кондоленційних листів і квітів на могилу Основоположника Пласту, ГПРада і ГПБулава просять складати пожертви на Пластовий Вишкільний Фонд ім. Дрота, на адресу: Пласт (ГПБ), 140 2nd Avenue, New York, N.Y. 10003.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

СПОРТ

редагує О. СОХАН

ІНЖ. ЛЕВ БЛОНАРОВИЧ ПЕРШУНОМ ШАХІВ СУАСТ-СХІД

УСО „Тризуб" влаштував 16-го і 17-го березня у Філядельфії шаховий турнір за першість СУАСТ-Схід, в яких взяло участь 16 сильних шахістів, в тому два офіційні майстри ЗСА д-р Орест Попович (чемпіон українців Америки і Канади, тобто УСЦАК, в роках 1966 і 1967, а також першун СУАСТ-Схід в рр. 1963, 1964, 1965 і 1967), та інж. Лев Блонарович (першун СУАСТ-Схід в рр. 1960 і 1961). Прибули на цей турнір теж три інші бувші чемпіони СУАСТ-Схід, а саме інж. Зенон Шпон (1956), інж. Леонід Харченко (1957) і Орест Коцюба (1966).

Змагання турніру були завзяті і виявилося, що при такій сильній конкуренції було замало п'яти рунд швайцарської системи для правильного визначення всіх місць. Тоді місця для учасників із рівною кількістю точок обчислено за системою Солкова і на цій підставі устійнено кінцевий стан турніру в такому порядку місць: 1. інж. Лев Блонарович — „Ч. Січ" — 5 точок, 2. д-р Орест Попович — Ню Йорк — 4 точки, 3. інж. Зенон Шпон — „Тризуб" — 3½ точки, 4. інж. Леонід Харченко — „Беркут" — 3 точки, 5. Дмитро Кулик — „Ч. Січ" — 3 точки, 6. Орест Коцюба — Українська Централя Пассейк — 3 точки, 7. д-р Юліян Колтун — „Тризуб" — 2½ точки, 8. Сидор Новаківський — „Тризуб" — 2½ точки, 9. Клим Трохименко — „Тризуб" — 2½ точки, 10. Роман Савчак — „Тризуб" — 2 точки, 11. Роман Коцюба — Укр. Централя Пассейк — 2 точки, 12. Володимир Душенчук — „Тризуб" — 2 точки, 13. інж. Віталій Галич — Бінгемтон — 1½ точки, 14. Євген Корсунь — „Тризуб" — 1 точка, 15. інж. Тарас Грицай — „Беркут" — 1 точка, 16 Ігор Новоженюк — „Тризуб" — 1 точка.

Після закінчення змагань ланковий шахів „Тризуба" д-р Юліян Колтун вручив за три перші місця ось такі нагороди шахістам: інж. Левові Блонаровичеві мандрівну чашу „Чорноморської Січі" і шаховий годинник, як одноразову постійну нагороду від „Провидіння"; д-рові Орестові Поповичеві мандрівну чашу Української Централі Пассейк і комплет шахів з дошкою, як одноразову нагороду; інженерові Зенонові Шпонові довідку однорічного членства в Американській Шаховій Федерації. В часі церемонії закриття турніру промовляв до учасників д-р Юліян Колтун і ланковий шахів СУАСТ-Схід д-р Орест Попович. Вкінці закрив турнір від господарів голова УСО „Тризуб" Степан Бриндзей і запросив шахістів на вечерю в домівці „Тризуба".

Орест Попович

— о —

НОВА УПРАВА „Ч. СІЧІ" ПЕРЕБРАЛА ДІЛОВОДСТВО

Провід і все діловодство УСТ „Чорноморська Січ" передано новій Управі Т-ва 5-го березня ц. р. Згідно з рішенням Загальних Зборів нова Управа поділена на дві секції, господарську і спортову. На чотирьох засіданнях нової Управи розділено обов'язки поодиноким референтам і винесено ряд важливих постанов відносно дальшої праці Т-ва. В них особливо підкреслено, що одиноким завданням Т-ва є фізично-культурне виховання української молоді, для якого Тво співпрацюватиме з усіми українськими спортовими і молодечими організаціями, рівночасно буде виразно відмежовуватися від всяких політичних міжпартійних спорів, які не мають нічого спільного зі статутовими завданнями Т-ва.

Нова Управа звернулася із закликом до членства, симпатиків і громадянства, щоб усі вони допомагали Т-ву в цій його важливій спортовій та виховній праці.

ДОМІВКА „Ч. СІЧІ" ВЖЕ ВІДНОВЛЕНА

Відновлена домівка „Ч. Січі" вже почала служити членам і громаді. В п'ятницю, 15-го березня відбулася в ній доповідь мгр Люби Абрамюк про Індії, що її влаштував 86-ий відділ СУА. 20-го березня відбулись там Збори Станиславів'ян, а на 30 березня заповіджено збори ОБВУА. Вкоротці, впродовж декількох тижнів, буде в домівці виставка образів проф. Ліщинського. Цю виставку спонзорує „Ч. Січ".

Установи й організації, заінтересовані в користуванні домівкою „Ч. Січі", можуть звертатися в цій справі до управителя домівки Володимира Маркуся на число телефону 372-7949.

ДЕЛЕГАЦІЯ „Ч. СІЧІ" ЗІЗНАВАЛА В СПРАВІ ВІДШКОДУВАННЯ

Делегація „Ч. Січі" в складі Ю. Гельбіґ і Є. Чижович зізнавала на переслуханні в канцелярії Американського Футбольного Союзу у справі відшкодування, що його вимагає „Ч. Січ" за змагунів, які виступали минулого року у складі „Спартансів" і „Фальконсів". У висліді цих переслухань признано „Ч. Січі" надальше право на змагунів: П. Шорт, Іван Бородяк, Джан Бест, Хозе Кузман і Оскар Ферейра. Більшість із них опинилася в професійній дружині Клівленду. Наступне переслухання в цій справі відбудеться в квітні. Управа „Ч. Січі" вимагає відшкодування в сумі 12.000 дол.

О. Твардовський

— о —

„ТРИЗУБ" — „Н. П. ДЖЕНЕРАЛС" 1:0

Філядельфія, 24-го березня. — Ці пристижеві змагання із вповні професійною дружиною виграв „Тризуб" заслужено і переконуючо. Ворота для „Тризуба" здобув Бенітез із дуже точної подачі Каранци на 34-ій хвилині гри. „Тризуб" здобув ще одні ворота на 68-ій хв., але суддя не признав їх, мотивуючи рішення тим, що м'яч діткнув рамени стрільця воріт Маролі.

В першій півгрі велася гра здебільша під воротами „Дженералс", а в другій професійні футболістя старалися за всяку ціну вирівняти рахунок, але всі їхні зусилля були безуспішними. Успіх був заслугою цілої дружини „Тризуба", а зокрема знаменитої оборони і помочі, де спеціяльно вирізнялися Луна і Трик. Напад все ще не розгорнув своїх можливостей, маючи недомагання в уставці змагунів. Найкращий стрілець Полета марнується на правому крилі, коли на лучнику він мав би більше ворітних нагод. Теж дуже вартісний змагун Пасаче марнується на лівому крилі, де він чується зовсім „не дома".

Серед 1.000 глядачів було близько половини неукраїнців, які знають про успіхи „Тризуба" із дописів Джорджа Будза, спортового редактора щоденника „Філядельфія Інквайрер" і Волтера Айкена, бувшого видавця філядельфійської газетки „Сакер Дайджест". Джордж Будз пише про змагання „Тризуба" вже майже 15 років, а в останніх роках навіть по три рази в тижні, поміщуючи після змагань великі знимки з акції. В. Айкен організує тепер „Філядельфійський Клюб Прихильників Футболу" і видає в імені цього Клюбу щотижневі „Нюслеттер" з вістками про футбол на терені Філядельфії. Віримо, що тепер із популяризацією „Тризуба" серед неукраїнського населення прийде більше зацікавлення „Тризубом" української громади Філядельфії.

Склад „Тризуба": Тарнавський, Болес (Штубе), Вотсон, Трик, Луна, Каранца, Мендез (Меґль), Палета, Бенітез, Мароля, Пасаче.

Посмертні згадки

ПАВЛО ТІЦКИЙ, довголітній член Б-ва св. Арх. Михаїла — 211 Відд. УНС в Стаплетон, С. Ай., Н. Й., помер 26 лютого 1968 р. на 77 р. ж. Покійний походив з с. Виспа, пов. Рогатин, Галичина. Покійний полишив в смутку дружину Розалію, 3 дочки — Олену, Анну і Катерину, 3 зятів, 8 внуків. Похорон відбувся 29 лютого 1968 р. з пох. зав. до Укр. Кат. Церкви при участи родини, знайомих і членів Б-ва. Похований на St. Peter Cemetery, State Island, N.Y.
Вічна Йому Пам'ять!
Т. Соколовський, секр.

МАРІЯ РОЇК, б. довголітня членка Т-ва Запор. Січ — 263 Відд. УНС в Фултон, Н. Й., вдова по пок. Луці Роїку, померла після важкої недуги в лікарні у Фултон, дня 18-го лютого 1968 р. на 70 році життя. Покійна народ. 20 грудня 1896 р. в Корнях, пов. Рава Руська, Зах. Україна. Прибувши в ранній молодості до ЗСА, поселилася в місцевості Фултон, Н. Й., де й прожила до смерти. Належала до укр. кат. церкви св. І. Хрестителя в Сиракюзах, а також до організації „Матері Золотої Зірки". До УНС вступила в лютому 1935 р. Залишила в глибокому смутку: дочку Катерину зам. Морідь, синів Володимира і Івана, 6 внуків і 1 правнука, небожа Івана Роїка, як також кревних в Україні і Польщі. Похорон відбувся до місцевої церкви, а звідтіль на цвинтар Преч. Діви Марії там же.
Вічна Їй Пам'ять!
П. Сумик, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

НЕДІЛЯ, 7-го КВІТНЯ 1968 р.

ТРЕНТОН, Н. Дж. Річні загальні збори Т-ва Вільні козаки" — 116 Відд., о год. 12:30 по пол. в Кредитівці при 726 S. Clinton St. Приявність всіх членів обов'язкова. — Д. Кузик, гол., С. Шилкович, секр.

РОЧЕСТЕР, Н.Й. Збори С-ва Преся. Богородиці — 36-ий Відд. о год. 2-ій по пол. в залі Укр. Амер. Клюбу. Проситься чл. прибути. — Марія Філяс, предс., Катерина Ярославська, кас., С. Гунька, секретар.

СУБОТА, 13-го КВІТНЯ 1968 р.

ДЖЕРЗІ СІТІ, Н. Дж. Збори Б-ва св. І. Хрестителя — 270 Відд. о год. 7-ій веч. в УНДомі при 96 Фліт вул. На порядку нарад: звіт фін. секретаря та багато інших важних справ до вирішення. Управа просить чл. приєднувати нових членів до Відділу. — За Управу: С. Островський.

НЕДІЛЯ, 14-го КВІТНЯ 1968 р.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. На річних зборах Т-ва Дністер — 430 Відд. вибрано Управу в такому складі: пред. інж. В. Шиприкевич, 1006 Chelten Ave., Phila., Pa. 19126, заст. предс. проф. М. Остапяк, 7245 Dungan Rd., Phila, Pa. 19111, секр. п. О. Бакай, 864 N. 21st St., Phila., Pa. 19130, CE 2-1960, скарбник п. М. Тимків, 4015 N. 8th St. Phila., Pa. 19140, Конт. Комісія: п. Н. Сум, 4523 N. 15th Street, Phila., Pa. 19140, ред. О. Тарнавський, 4626 N. 13th St., Phila., Pa. 19140, д-р І. Скальчук, 831 N. 21st Street, Phila., Pa. 19130. На заст. секретаря кооптовано п. І. Книгиницького, який розпочав практику обов'язків секретаря — 5821 N. Marshall St., Phila., Pa. 19120. Збірка вкладок, як і полагоджування інших союзових справ відбуватиметься, як і до тепер: кожної другої неділі в „Тризубі"; кожної третьої неділі в Укр. Клюбі при Френклін вул. і кожної третьої суботи в Укр. Клюбі при 23 і Бравн вул. Окремих щомісячних оголошень про збірку вкладок в „Свободі" подавати не будемо. — О. Бакай, секр.

Розшуки

Николу Свачій

з Букаєвич, шукає його рідна сестра Анна Максимівна Свачій. Писати на адресу:
Анна Миксимівна Свачій
вул. Карпатська
дім 4. Кватира 1
город Івано-Франківськ
СРСР

КАРПО ХІЖНЯК з села Оюнне коло Ромнів, Сумської області, пошукує свого рідного,
ХІЖНЯКА ФЕДОРА
який перебував після війни в Австрії, в таборі San Martin. Всіх хто знав би про його долю, прошу повідомити на адресу:
Karpo Chischniak
1276 West 110th Street
Cleveland, Ohio. 44102

ТАРЗАН, Ч. 5975. Ловець відходить!

Бішоп відвернувся, прихо-вавши гнів після того, як був принижений акторкою.

— Вас ще не звільнили, — додала зарозуміло Айлі. — Тепер я собі бажаю, щоб ви приготовили мені купіль!

— Цього вже забагато! — вибухнув несамовито Джов. — Я відходжу! Ви і ця зіпсута дівчинисько можуть тут залишитися та псувати все те, про що я мав старатися!